AKİDENİN EN ÖNEMLİ BÖLÜMLERİ İLE İLGİLİ

FAYDALI NOTLAR

الدّولة الإسلاميّة
مكتب البحوث والدراسات
İSLAM DEVLETİ ARAŞTIRMALAR VE İNCELEMELER OFİSİ

بسم الله الرحمن الرحيم

AKİDENİN EN ÖNEMLİ BÖLÜMLERİ İLE İLGİLİ

FAYDALI NOTLAR

الدولة الإسلامية

مكتب البحوث والدراسات

İSLAM DEVLETİ ARAŞTIRMALAR VE İNCELEMELER OFİSİ

İkinci Baskı -1436 H.

بسم الله الرحمن الرحيم

GİRİŞ

Hamd, alemlerin Rabbi olan Allah'adır. Salat ve selam, Peygamberimiz Muhammed'e, ehline ve tüm ashabına, tabiine ve kıyamet gününe kadar onlara en güzel şekilde uyanlara olsun.

Ve sonra:

Dinin aslı, temeli ve esası tağuta küfretmek ve Allah'a iman etmektir. İnsanın İslam yolunda disipline olması, gölgesinde gölgelenmesi, hükmünün rahatlığını yaşaması ancak dinin aslını bilmesi ve bununla amel etmesiyle mümkündür.

Dinin tamamının kendisi üzerine bina edildiği esası, özü ve aslı tevhiddir. İnsan tevhidi uygulayıp kendisini tevhidin zıddından temize çıkarıp uzaklaştırmadıkça iman sahih olmaz, amel de kabul edilmez.

Tevhid, Müslümanların izzetinin temeli, güçlerinin ve birliklerinin kaynağıdır. Zira (düşmana karşı) Allah'ın maiyeti, güzel desteği ve onunla (tevhidle) galip gelirler, Allah'ın kendilerini savunması, nüfuz sahibi kılması ve düşmana karşı zafer vermesiyle onurlandırılırlar.

Küfür ve nifak ehli, İslam ehlini, güçlerinin ve birliklerinin kaynağından uzaklaştırma gayesiyle dinin emarelerini ortadan kaldırmak, mefhumlarını tahrif etmek için çaba sarfetmiştir.

Dini tahrif etme ve Müslümanları (dinden) uzaklaştırma görevini tağut temsilcilerine verdiler. Dürüst alimleri hapsedip ortadan kaldırarak hakkın sesini engellemede otoritelerini kullandılar. Sapıklığın, inançsal ve menhecî sapmanın yayılması yolunda münafıklar ve dalalet alimleriyle işbirliği yaptılar. Ta ki hakkın emareleri silindi. Bunun üzerine Allah,

İslam Ümmeti'ne, dinini yenileyecek, akidesini yaşatacak, hakkı ortaya koyacak, cihad şiarını ikame edecek, küfür ve riddet ehline karşı savaşacak olanların gelmesini nasip etti. Onların, Allah'ın şeriatıyla hükmedecekleri, ortadan kaldırılan tevhid emarelerini tekrar yaşatacakları İslami hilafetini kurmalarını sağladı.

Bizler bugün Allah'ın lütfüyle bu mübarek hilafetin gölgesinde yaşıyoruz. Ve bu hilafetin kalıcı olması, devam etmesine gayret etme babından; dürüst, muvahhid, Allah'ın kendilerinin elleriyle bu ümmetin onur ve asaletini geri döndüreceği bir neslin yetişmesi için hakkı yaymamız ve ona davet etmemiz gerekliydi.

Şer'i muaskerler için hazırladığımız bu (kitap), dinin temelinin özetidir. Allah'tan bu çalışmayı, bizlere, genel olarak Müslümanlara ve özellikle de mücahid kardeşlerimize faydalı kılmasını niyaz ederiz.

TEVHİDİN ESASLARI
HAK VE BATIL ARASINDAKİ ÇATIŞMANIN TARİHİ

Allahu Teala yüce kitabında şöyle buyurmaktadır: **"Hani Rabbin, Meleklere: "Muhakkak ben, yeryüzünde bir halife var edeceğim" demişti. Onlar da: "Biz seni şükrünle yüceltir ve (sürekli) takdis ederken, orada bozgunculuk çıkaracak ve kanlar akıtacak birini mi var edeceksin?" dediler. (Allah:) "Şüphesiz sizin bilmediğinizi ben bilirim" dedi."** [Bakara, 30].

Allahu Teala, yeryüzünde, emirlerini ve nehiylerini insanlara bildirecek, onları hakka yöneltecek, Rablerine yaklaştıracak bir halife kılmayı irade etti. Ta ki insanlar böylece cennetine ulaşsınlar ve ateşinden kurtulsunlar. Adem'i عليه السلام eliyle yarattı. Ona ruhundan üfledi. Onu bu göreve hazırlamak, melekler arasında mevkiini ve faziletini ortaya koymak için meleklere, ona عليه السلام secde etmelerini emretti.

"Böylece meleklerin tümü, topluca secde etti. Ancak İblis, secde edenlerle birlikte olmaktan kaçınıp-dayattı." [Hicr, 30-31].

İblis, meleklerle birlikteydi. Kibrinden, inadından ve kendisini Adem'den عليه السلام üstün gördüğünden dolayı secde etmeyi reddetti.

İşte onun bu inadı ve büyüklenmesi, tüm insanların iki gruba ve iki hizbe ayrılmasının ilk kıvılcımı idi.

Mü'minler grubunun başında babamız Adem عليه السلام gelirken kafirler grubunun başında da İblis (Allah'ın laneti üzerine olsun) geliyor.

İblis, Allahu Teala'nın: **"Dedi ki: "Öyleyse ondan (cennetten) çık, çünkü sen kovulmuş-bulunmaktasın. Ve şüphesiz, din gününe kadar lanet senin üzerinedir"** [Hicr, 34-35] buyruğuyla, Allah'ın rahmetinden kovulup, kaybettiğini ve başarısızlığını anlayınca; işte o vakit Allah'tan kendisine mühlet vermesini talep ederek şöyle dedi: **"Rabbim, öyleyse onların**

dirileceği güne kadar bana süre tanı.” [Hicr, 36].

Allah da ona şöyle buyurarak istediğini verdi: **“Dedi ki: “Öyleyse, sen (kendisine) süre tanınanlardansın. Bilinen günün vaktine kadar. Dedi ki: “Rabbim, beni kışkırttığın şeye karşılık, andolsun, ben de yeryüzünde onlara, (sana başkaldırmayı ve dünya tutkularını) süsleyip-çekici göstereceğim ve onların tümünü mutlaka kışkırtıp-saptıracağım.”Ancak onlardan muhlis olan kulların müstesna.”** [Hicr, 37-40].

Böylece İblis, Adem babamıza vesvese vermeye başladı. Ta ki o, sonunda masiyet işledi. Sonra Allah onun tevbesini kabul etti ve onu doğru yola iletti.

Sonra Allah, “yeryüzünde bir halife kılmak” olan ilk emrini icra ederek şöyle buyurdu: **“Dedik ki: “Oradan tümünüz inin. Bundan sonra size benden bir hidayet geldiğinde, kim benim hidayetime uyarsa, onlara korku yoktur ve onlar mahzun olmayacaklardır. İnkar edip de ayetlerimizi yalanlayanlar ise; onlar, ateşin halkıdırlar ve orada süresiz kalacaklardır.”**]Bakara, 38-39].

Böylece babamız Adem, annemiz Havva ve onlarla birlikte İblis (yeryüzüne) indiler.

Her biri; yapıp yerine getirdiği bir işi, savunup kendisine çağırdığı bir inancı eşliğinde indi.

Adem babamız, Allah canını alana dek yeryüzünde evlatlarıyla yaşadı. Kendisinden sonra insanlar çoğalmaya başladı. Babamız Adem’in vefatının üzerinden bin yıl geçti. Bu bin yıl boyunca tevhid vardı ve yalnızca Allah’a ibadet ediliyordu...

Tüm bunlar olurken İblis de ademoğlunu yoldan çıkarmak için uygun bir fırsat kolluyordu. Zira kendisini yerine getirmekle sorumlu tuttuğu vaadi, Adem’e ve oğullarına tehdidini unutmamıştı...

Ta ki Nuh’un ﷺ dönemi gelene kadar...

O dönemde Nuh’un ﷺ kavminden salih kimseler ibadet, kendini Allahu Teala’ya vermek ve O’na yaklaşmakla meşguldüler. Bu salih kişiler: Vedd, Suva, Yeğus, Ye’uk ve Nesr idi.

Bu salih kişilerin, kendilerini örnek alan takipçileri vardı. Bu kişiler öldüklerinde şeytan, kendilerine tabi olanların içlerine “onların resimlerini

yontun, bu şekilde onları hatırlayıp ibadete daha hevesli olursunuz" diyerek vesvese soktu. Onlar da bunu yaptılar. Sonra bu nesil ölüp de arkalarından sonraki nesil gelince şeytan onlara gidip "onlar onlara (o salih kimselere) tapıyorlardı, kendilerine yağmur onlar vesilesiyle iniyordu" diye vesvese etti. Onlar da onlara taptılar.

Bu, tevhidden ilk sapış, ademoğlunun şirke ilk kez düşüşüydü. Bunun üzerine Allah, tevhide çağırsın diye kendilerine Nuh'u ﷺ gönderdi. Nuh ﷺ aralarında 950 sene kaldı ve onları yalnızca Allah'a ibadet etmeye çağırdı. Ancak atalarına kör bağlılıkları ve görüşlerindeki taassupçuluk çoğunluğunun hakkı kabul etmesini engelledi. Ve şöyle dediler: **"Gerçekten atalarımızı bir ümmet üzerinde bulduk ve doğrusu biz onların izleri (eserleri) üstünde doğru olana (hidayete) yönelmiş (kimse)leriz."** [Zuhruf, 22]. Ve insanların çoğu onu yalanladı: **"Zaten onunla birlikte çok azından başkası iman etmemişti."** [Hud, 40]

Allah, onu ve kavminden iman edenleri kurtardı. Kalanları da Allah'a şirk koşmalarının ve küfürlerinin karşılığı olarak batırdı.

Sonra peygamberler ardı ardına geldi. Her biri tevhid bayrağını taşıyor ve insanlar için tevhidi yeniliyordu.

Dinin emareleri yine ortadan kalkmıştı ki Allah Resulü'nün ﷺ dönemi geldi. O da ﷺ, Allahu Teala'nın **"Andolsun, biz her ümmete: "Allah'a kulluk edin ve tağuttan kaçının" (diye tebliğ etmesi için) bir elçi gönderdik"** [Nahl, 36] buyruğu üzere peygamber kardeşlerinin yolculuğunu tamamladı. Allah Resulü ﷺ, daha başka şeylere davet etmeye girişmeden önce; on yıl boyunca tevhidi yerleştirmeye, temellerini atıp rükünlerini inşa etmeye başladı. Çünkü tevhid, dinin esası ve temelidir.

Sonra yıllarca; vefat edene kadar aralarında bir davetçi, terbiye edici, bir öğretmen olarak, Allah'ın şeriatını hakim kılarak, Allah'ın sözü yüce, kafirlerin sözü alçak olsun diye cihad eden bir mücahid olarak kaldı.

Ardından Raşit halifeler geldi ve şirk ehline karşı onun ﷺ tuttuğu yolu tuttular. Şek ve şüphe ehlini, kesin bilgileriyle bastırdılar. Allah da onlarla İslam'ın binasını yükseltti. Onlara ülkeleri, toprakları açtı. İslam dini her yere ulaştı. Sonra yıllar geçti. Haça tapanlar ve küfür ehli cesaretlenip İslam topraklarını işgal ettiler. Cahiliyeyi geri döndürdüler. Hakkın emarelerini ortadan kaldırdılar. Çatışmada, günler peş peşe döndürülmekte, savaş da tarafların bir lehine bir aleyhine gelişmektedir. "İtişip çekişme" sünneti

de zaman her ne kadar uzasa da devam etmektedir. **“Bu, Allah’ın öteden beri sürüp giden sünnetidir. Sen Allah’ın sünnetinde kesinlikle bir değişiklik bulamazsın.”** [Fetih, 23].

Ta ki ümmet sonunda; tağutların yıllarca boyunlara saldırdığı, zulüm ve düşmanlıkla Allah’ın şeriatının insanlara uygulanmasını engelledikleri, Müslümanlara en kötü şekilde eziyet ettikleri, içlerine her taraftan küfrü soktukları garip bir durum üzere ve acayip bir zamanda uyandı.

Zillet ve alçaklıkla dolu yarım yüzyıldan fazla bir süre ümmetin göğsü üzerine çöktüler. Dahası şirklerini insanlar arasında yaydılar. Tevhidi kökünden sökmek için şirklerini süslediler. Bu ne şiddetli bir fitne ve ne büyük bir afettir.

Gencin her kırığını din tedavi eder
lakin dindeki kırıklık zordur birleşmez

Ta ki insanlar zulmün ve baskının çokluğundan sonunda öfkeyle isyan edip ayaklandılar.

Ancak bu ayaklanmada hepsi farklı ekol ve istek sahibi idi. Hepsinin de farklı bir gayesi vardı ve farklı bir bayrak sallıyordu.

Allah, bunların arasından doğruluk, hidayet, düzgün inanç sahibi, gayeleri ve sancakları “(Yeryüzünde) fitne kalmayıncaya ve din tamamen Allah’ın oluncaya kadar onlarla savaşın” olanları seçti.

Onlar da, bünyesinde muvahhidlerin sözünün ve bayrağının tek olacağı, Allah’ın şeriatıyla hükmeden, kulluğun her yönden sadece Allahu Teala’ya yapıldığı bir İslami hilafet kurularak Allah’ın farzının ümmete uygulandığı İslami bir devlet kurulması çağrısında bulundular.

Elbette bu, müşrikler tayfasının, laik bayrakların taşıyıcılarının, milliyetçilik propagandası yapanların hoşuna gitmedi. Hemen köpek dişlerini gösterdiler, İblis’e bağlılıklarını, hak ehline karşı savaşlarını ve düşmanlıklarını ilan ettiler.

Allah’ın nurunu söndürmek için İslam Devleti’ne karşı savaştılar. Ancak bu, İslam Devleti’nin sadece hakta tavizsizliğini ve hak üzere sebatını artırdı.

Bu sıkıntı ve bu önemli durum aracılığıyla, safların ayrışmasının kaçınılmaz şer’i, kaderî, kevnî bir mesele olduğu, insanların Allah’ın kulları için irade ettiği paylaştırmaya dönmelerinin gerektiği tevhid ehli tarafından anlaşılmış

oldu. Yani Allahu Teala'nın **"Allah, murdar olanı, temiz olandan ayırdedinceye kadar mü'minleri, sizin kendisi üzerinde bulunduğunuz durumda bırakacak değildir"** [Al-i İmran, 179] buyruğunda olduğu gibi mü'minler grubu ve kafirler grubu (olarak ayrışmalarının gerçekleşmesi).

Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"Sizi yaratan O'dur; buna rağmen sizden kiminiz kafirdir, kiminiz mü'min."** [Tegabun, 2].

Bu noktada, dinleri selamette olduğu ve halis tevhid icra edildiği halde, kafirlerle barış ve huzur içinde yaşayabileceklerini zannedenlerin gafil olduğu ve unuttuğu bir meseleden faydalanıyoruz. Öyle ki Allahu Teala bu zannı kitabında yalanlayarak şöyle buyurmaktadır: **"Sen onların dinlerine uymadıkça, Yahudi ve Hıristiyanlar senden kesinlikle hoşnut olacak değillerdir."** [Bakara, 120].

Tevhid ve şirk bir kalpte bir arada bir araya gelemeyeceği gibi halis tevhid ehlinin, ortak koşanlar ve şirk ehliyle birlikte yaşamak için bir araya gelmesi de mümkün değildir.

DİNİN MERTEBELERİ

Mü'minlerin Emiri Ömer bin Hattab'tan şöyle dediği rivayet edilir: "Bir gün Allah Resulü'nün ﷺ huzurunda oturmakta iken elbiseleri alabildiğine beyaz, saçları oldukça siyah, üzerinde yolculuğun etkileri görülmeyen ve aramızdan kimsenin tanımadığı bir adam yanımıza çıkageldi. Allah Resulü'nün ﷺ yanına oturdu. İki dizini onun (Resulullah'ın) dizlerine dayadı, ellerini dizleri üzerine koyarak şöyle dedi: Ey Muhammed, bana İslam hakkında haber ver. Resulullah ﷺ şöyle buyurdu: **"İslam, Allah'tan başka ilah olmadığına, Muhammed'in Allah'ın resulü olduğuna şahidlik etmen, namazı dosdoğru kılman, zekatı vermen, ramazan orucunu tutman, Beyt'i; oraya yol bulabildiğin takdirde haccetmendir."**

(Adam): Doğru söyledin, dedi. (Ömer) dedi ki: Adama hayret ettik. Hem O'na soru soruyor, hem de söylediğini doğruluyordu. (Yine) sordu: O halde bana imandan haber ver. (Resulullah) şöyle buyurdu: **"(İman) Allah'a, meleklerine, kitaplarına, Peygamberlerine ve ahiret gününe iman edip hayrıyla, şerriyle kadere de inanmandır."** (Adam): Doğru söyledin, dedi. Bu sefer: O halde bana ihsana dair haber ver, dedi. (Peygamber) şöyle buyurdu: **"(İhsan) Allah'a O'nu görüyormuşsun gibi ibadet etmendir. Sen onu görmüyorsan dahi o seni görür."** (Adam): O halde bana Kıyametten haber ver, dedi. Peygamber ﷺ şöyle buyurdu: **"Bu konuda kendisine soru**

sorulan sorandan daha bilgili değildir.” (Adam): O halde bana onun alametleri hakkında haber ver, dedi. (Resulullah) şöyle buyurdu: **“Cariyenin efendisini doğurması, çıplak ayaklı, giyimsiz, fakir koyun çobanlarının yüksek bina yapmakta birbirleriyle yarıştıklarını görmen.”** (Ömer) dedi ki: Sonra o adam geçip gitti. Bu durumun üzerinden bir süre geçtikten sonra (Resulullah) bana şöyle dedi: **“Ey Ömer, o soru soran kişinin kim olduğunu biliyor musun?”** Ben: Allah ve Resulü daha iyi bilir, deyince şöyle buyurdu: **“O Cibril (Cebrail) idi. Size dininizi öğretmek üzere geldi.”**[1]

Bu hadis, dinin mertebelerini toplamaktadır:

İslam... İman... İhsan...

1 Müslim, Hadis No:8.

BÖLÜM

İSLAM

İslam, tüm peygamberlerin (aleyhimusselam) dinidir ve Allah, kulundan ondan başkasını kabul etmemektedir. Zira Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"Hiç şüphesiz din, Allah katında İslam'dır."** [Al-i İmran, 19].

Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"Kim İslam'dan başka bir din ararsa asla ondan kabul edilmez. O, ahirette de kayba uğrayanlardandır."** [Al-i İmran, 85].

İslam: Tevhidle Allah'a teslim olma, itaatle boyun eğme, şirkten ve ehlinden kendini temize çıkarma, beri olmadır.

Teslimiyet: İbadette Allah'ı birlemek olan tevhidle Allahu Teala'ya boyun eğme ve itaat etmedir.

Bir kimse kendini teslim eder, alçaltır, boyun eğer, itaat ederse "filan kimse teslim oldu" denir. Müslüman kimse sadece Allah'a karşı zelildir, sadece Allah'a boyun eğer ve itaat eder. Başka birini ortak koşmadan yalnızca O'na ﷻ. ibadete gönüllü olarak teslim olur.

İbn-i Teymiyye ﵀ şöyle der: "İslam'da sadece Allah'a teslimiyetin olması ve O'nun dışındakilere teslimiyetin terk edilmesi gerekir. Bu, "Allah'tan başka hak ilah yoktur" sözümüzün hakikatidir. Her kim Allah'a ve Allah'tan başkasına teslim olursa müşriktir. Allah, kendisine şirk koşulmasını affetmez. Allah'a teslim olmayan, Allah'a kulluk etmekte kibirlenendir. Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"Rabbiniz dedi ki: "Bana dua edin, size icabet edeyim. Doğrusu Bana ibadet etmekten büyüklenen (müstekbir)ler; cehenneme boyun bükmüş kimseler olarak gireceklerdir."** [Gafir, 60].[1]

İtaatle Emirlerini Yerine Getirmek: Sadece teslim olup boyun eğmek yetmez. Aynı zamanda Allah'a itaat, rızasını istemek, Allah katındakine

1 İktıdau's Sırat-ı'l-Mustakim, 2/377.

rağbet edip cezasından korkma adına Allahu Teala'nın ve Allah Resulü'nün ﷺ emirlerini yerine getirmek, yasaklarını terk etmek de gerekir.

İbn-i Teymiyye ﷺ şöyle der: "İslam lafzı, teslimiyet ve itaati kapsadığı gibi aynı zamanda ihlası da kapsar."[1].

Şirkten ve Ehlinden Beri Olmak: Yani, şirkin büyüğünden de küçüğünden de, -onlara düşmanlık ve nefret gösterip tekfir ederek- şirk ehlinden de beri olduğunu ortaya koymak, onlarla birlikte yaşamamak, beraber yememek, sözlerde ve eylemlerde onlara benzememek.

İSLAM'IN İLK ŞARTI

İslam'ın İlk Şartı İki Şıktan Oluşmaktadır:

Birincisi: "Allah'tan başka hak ilah yoktur" şahitliği.

İkincisi: "Muhammed, Allah'ın Resulüdür" şahitliği.

İbn-i Teymiyye ﷺ şöyle demiştir: "İslam, iki temel üzerine kuruludur. "Allah'tan başka hak ilah yoktur" şahitliğinin tahkiki ve "Muhammed, Allah'ın resulüdür" şahitliğinin tahkiki."[2].

O ﷺ; ayrıca şöyle demiştir: "İslam, iki temel üzerine kuruludur. (Bu iki temelin)Biri: "Yalnızca hiçbir ortağı olmayan Allah'a kulluk etmemiz, ikincisi de O'na, hevalara uyarak ve bidatla değil, Resulü'nün ﷺ dili aracılığıyla şeriat kıldığı şekliyle kulluk etmemizdir."[3].

Şehadet, Bazı Şeyleri Gerekli Kılar:

İlim: Çünkü inanç, onun üzerine kuruludur. Kelime-i şehadetin anlamını bilmeyen kimsenin onun işaret ettiği şeye inanması mümkün değildir. Kelime-i şehadeti nutkederken bilinmesi gerekli olan şey, kelime-i şehadetin işaret ettiği mücmel manadır.

Nutketmek: Kelime-i şehadeti telaffuz etmek gerekir. Zira imanın sıhhati için dilin sözü şarttır.

Amel Etmek: Bu, kelime-i şehadetin gerektirdiği şeyler ile amel etmek ile olur. Bu da yalnızca Allah'a kulluk etmek ve O'nun dışındakilere kulluğu terk etmektir.

1 İktıdau's Sırat-ı'l-Mustakim, 2/377.
2 Kaidetun Celiletun Fi't Tevessüli (Tevessülde Önemli Bir Kural), 1/264.
3 Mecmu'ul Fetava, 1/80.

Kelime-i Şehadetin Manası:

(Allah'tan Başka Hak İlah Yoktur)'un Manası: Allah'tan başka (ibadete layık) hak ilah yoktur.

Yani: Tüm ibadetlerin sadece kendisine yapılmasını hak eden Allah ﷻ dışında hiçbir mabud (ilah) yoktur ve Yüce Allah dışındaki tüm ilahların ilahlığı batılların en batılı, dalaletlerin en büyüğüdür.

"Allah'tan başka hak ilah yoktur" iki rükünden (temelden) oluşmaktadır: Nefiy ve isbat.

"hak İlah yoktur" (rüknü): Allah dışında kendisine tapılan tüm ilahları nefyeder.

"Allah'tan başka" rüknü ise tüm ibadet çeşitlerinin hiçbir ortağı olmayan Allah'a yapılmasını tasdikler.

Allah ﷻ şöyle buyuruyor: **"Andolsun, biz her ümmete: "Allah'a kulluk edin ve tağuttan kaçının" (diye tebliğ etmesi için) bir elçi gönderdik."** [Nahl, 36].

Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"Artık kim tağutu tanımayıp Allah'a inanırsa, o, sapasağlam bir kulpa yapışmıştır; bunun kopması yoktur. Allah, işitendir, bilendir."** [Bakara, 256].

Allah Resulü ﷺ şöyle buyurmuştur: **"Kim Allah'tan başka ilah yoktur, der ve Allah'tan başka tapılanları inkar ederse malına ve kanına dokunulmaz ve hesabı Allah'adır."**[1]

İbn-i Kayyım ؒ şöyle der: "Kur'an'ın yöntemi; nefyi isbatla bağlamaktır. Allah'tan başkasına kulluğu nefyetmekte ve Allah'a kulluğu isbat etmektedir. İşte bu tevhidin hakikatidir. Yalnız başına nefiy tevhid olmadığı gibi nefiysiz isbat da tevhid değildir. Tevhid ancak nefiy ve isbatı kapsayarak olur. 'Allah'tan başka hak ilah yoktur'un hakikati budur."[2].

"Muhammed Allah'ın Resulüdür" Şehadetinin Manası: O'nun mesajına inanmak, tasdik etmek, itaat etmek ve sünnetine tabi olmak.

TEVHİD VE KISIMLARI

Tevhid (lugat olarak): Kelimenin kökü: Tek yaptı, tek yapıyor, teklemek (birlemek). Yani bir şeyi tek kılmak.

1 Müslim, Hadis No:23.
2 Bedai'ul Fevaid, 1/134.

Tevhid (şer'i manası): Allah'ı zatında, rububiyetinde, uluhiyetinde, isim ve sıfatlarında birlemek.

Bu Tarifin Açıklanması:

1-Allah'ı Zatında Birlemek (Tevhidu'z Zat):
Allah'ı zatında birlemek: Bu, Allah'ın zatında birliğine ve tekliğine inanmak, yüceliğini ikrar etmek, zatını doğurandan, evlattan, eşten ve benzerden tenzih etmektir.

Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"Eğer her ikisinde (gökte ve yerde) Allah'ın dışında ilahlar olsaydı, elbette, ikisi de bozulup gitmişti. Arşın Rabbi olan Allah onların nitelendiregeldikleri şeylerden yücedir."** [Enbiya, 22].

Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"De ki: O Allah, birdir. Allah, Samed'dir (her şey O'na muhtaçtır, daimdir, hiç bir şeye ihtiyacı olmayandır. O, doğurmamıştır ve doğurulmamıştır. Ve hiç bir şey O'nun dengi değildir."** [İhlas, 1-4].

Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"Elbette, Rabbimizin şanı yücedir. O, ne bir eş edinmiştir, ne de bir çocuk."** [Cin, 3].

2-Allah'ı Rablikte Birlemek (Rububiyet Tevhidi):
Yani Allah'ı fiillerinde birlemek. Bu da hiçbir ortağı olmaksızın yalnızca Allah'ın yaratıcı, malik (mülkün sahibi) ve müdebbir (işleri evirip düzene koyan) olduğuna, hususi fiillerinde hiç kimsenin O'na ortak olmadığına, ilminin ve hikmetinin gereği olarak mahlukatı üzerinde yalnızca O'nun tasarrufta bulunduğuna, ortaklara, denklere, eşlere ve yardımcılara ihtiyacı olmadığına inanmakla olur.

Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"Ve de ki: "Övgü (hamd), çocuk edinmeyen, mülkte ortağı olmayan ve düşkünlükten dolayı yardımcıya da (ihtiyacı) bulunmayan Allah'adır." Ve O'nu tekbir edebildikçe tekbir et."** [İsra, 111].

Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"De ki: " Allah'ın dışında (tanrı diye) öne sürdüklerinizi çağırın. Onların göklerde ve yerde bir zerre ağırlığınca bile (hiç bir şeye) güçleri yetmez; onların bu ikisinde hiç bir ortaklığı olmadığı gibi, O'nun bunlardan hiç bir destekçi olanı da yoktur."** [Sebe, 22].

3-Allah'ı İlahlıkta Birlemek (Uluhiyyet Tevhidi):
Yani Allah'ı ibadette birlemek. Bu da sevgiyle, boyun eğerek ve yücelterek ibadet edilmeyi hak eden tek hak ilahın Allah ﷻ olduğuna, O'nun dışındaki

ilahların batıl olduğuna inanmakla olur.

Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"Senden önce hiç bir elçi göndermedik ki, ona şunu vahyetmiş olmayalım: 'Benden başka ilah yoktur, öyleyse bana ibadet edin.'"** [Enbiya, 25].

Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"Ben, cinleri ve insanları yalnızca bana ibadet etsinler diye yarattım."** [Zariyat, 56].

Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"Oysa onlar, tek olan bir ilah'a ibadet etmekten başka bir şeyle emrolunmadılar. O'ndan başka ilah yoktur. O, bunların şirk koştukları şeylerden yücedir."** [Tevbe, 31].

İbadet (lugat manası): Boyun eğmek, itaat etmek. Asfalt yol için Arapça'da "muabbed" denir. Yani seyre elverişli.

Şeriatta ibadet (manası): İki açıdan kullanılır:

Birincisi: Abid (ibadet eden) açısından şu manadadır: Tam sevgiyle tam boyun eğme.

İbn-i Teymiyye ﵀ şöyle der: "İbadet, eksiksiz sevgi ile eksiksiz boyun eğmeyi bir arada toplar."[1].

İkincisi: Kendisiyle tapılan açısından manası ise şöyledir: Allah'ın sevdiği ve razı olduğu zahiri-batıni tüm söz ve amellerin genel adıdır.

4-Allah'ı İsim ve Sıfatlarında Birlemek (İsim Ve Sıfat Tevhidi):
Bu iki temele dayalıdır.

Birincisi: Allah'ın ﷻ, layık olmadığı şeylerden tenzih edilmesi. Bu da Allah'ın veya Allah Resulü'nün ﷺ, Allah hakkında nefyettikleri şeyleri nefyetmekle olur.

İkincisi: Allah'ın bize kitabında haber verdiği ya da Allah Resulü'nün ﷺ sünnetinde bildirdiği Allah'ın isim ve sıfatlarını tekyifsiz, ta'tilsiz, temsilsiz ve tevilsizce tasdik etmek.

Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"İsimlerin en güzeli Allah'ındır. Öyleyse O'na bunlarla dua edin. O'nun isimlerinde 'aykırılığa (ve inkara) sapanları' bırakın. Yapmakta oldukları dolayısıyla yakında cezalandırılacaklardır."** [A'raf, 180].

Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"O Allah ki, yaratandır, (en güzel bir biçimde) kusursuzca var edendir, 'şekil ve suret' verendir. En güzel**

1 Kaidetun fi'l Mahabbe, 1/98.

isimler O'nundur. Göklerde ve yerde olanların tümü O'nu tesbih etmektedir. O, Aziz, Hakimdir." [Haşr, 24].

Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"O'nun benzeri gibi olan hiç bir şey yoktur. O, işitendir, görendir."** [Şura, 11].

TEVHİDİN FAZİLETİ

1- Tevhid, adaletin temelinin ve aslının uygulanmasıdır. Bu da mutlak olarak en büyük hakkın -Allah'ın hakkı- doğru yerine konması ile olur. Şirk ise bunun zıddıdır ve en büyük zulümdür. Zira Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"Şüphesiz şirk, gerçekten büyük bir zulümdür."** [Lokman, 13].

2- Sahibi tam hidayete kavuşur ve hem dünyada hem ahirette tam güvenlik içinde olur. Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"İman edenler ve imanlarını zulümle karıştırmayanlar, işte güvenlik onlar içindir ve onlar hidayete ermişlerdir."** [En'am, 82].

Zulüm: Allah Resulü'nden ﷺ sabit olduğu üzere şirktir. Tam güvenlik ve tam hidayet de tevhidin uygulanmasının meyvesi ve en büyük faziletlerinden biridir.

3- En büyük faziletlerinden biri de; kul tevhidi uygulayarak mahluklara kölelikten, onlara bağlılıktan, onlardan korkmaktan, onlardan ummaktan ve onlar için amel etmekten kurtulur. İşte gerçek izzet ve üstün şeref budur. Bununla birlikte yalnızca Allah'a kulluk ve ibadet etmiş olur ve bu şekilde felaha erer ve kurtuluşu gerçekleşir.

4- Bu, cennete girmenin tek yoludur. Allah Resulü ﷺ şöyle buyuruyor: **"Kim Allah'a, hiçbir şey ortak koşmadan kavuşursa cennete girer."**[1]

Hangi fazilet ve onur, cennete girmekten ve Allah'a ﷻ yakınlığı kazanmaktan daha üstün olabilir?

5- En büyük faziletlerinden biri de tüm zahiri ve Batını amellerin ve sözlerin kabulünün, kemalinin, karşılığında sevap verilmesinin tevhide bağlı olmasıdır. Zira Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"Kim Rabbine kavuşmayı umuyorsa, artık salih bir amelde bulunsun ve Rabbine ibadette hiç kimseyi ortak tutmasın."** [Kehf, 110].

1 Buhari, Hadis No:129.

BÖLÜM

TEVHİD EN BÜYÜK MASLAHAT, ŞİRK İSE EN BÜYÜK MEFSEDETTİR

Ey Allah kendisine merhamet edesice; bil ki elde edilen maslahatların en büyüğü Allahu Teala'ya iman ve O'nu birlemektir. Karşı konan mefsedetlerin en büyüğü ise Allah'ı inkar etmek ve şirktir.

Tevhiddeki maslahat, içinde hiçbir mefsedet bulunmayan saf, kamil, halis bir maslahattır. Ve Allah'ın ﷻ hakkının öncelikli kılınması maslahatı, tüm dünyevi maslahatlardan daha büyük ve daha yücedir. Bu nedenle insanın Allah ﷻ yolunda, tevhidin yaşatılması için hayatını tehlikeye atması ve canını vermesi şer'i bir maslahattır ve insan bunu yaparak en üst derecelere ulaşır. Cihadda öldürülme, canların gitmesi, evlatların ve malın terk edilmesi söz konusu olmasına karşın Allah ondan (kişiden) en büyük mefsedetleri uzaklaştırır.

Din, korunması vacip olan gereksinimlerin başında gelmektedir. Eğer din maslahatı diğer gereksinimlerin maslahatlarıyla çelişirse dinde meydana gelecek bir mefsedeti defetmek diğer mefsedetleri defetmekten evladır. Bu, uğrunda ölünse bile Allah ve Resulü'nün ﷺ, yolunda sabredilmesini ve taviz verilmemesini emrettiği şeydir.

Mefsedetlerin en büyüğü ve en çirkini ise Allah'a şirk koşmaktır ve bu, zulümlerin en büyüğüdür. Çünkü bu, sadece Allah'ın hakkı olan bir şeyi başkasına vermek, her yönden eksik olan mahlukları, her yönden kamil olan yaratıcının mertebesine yükseltmektir.

"ALLAH'TAN BAŞKA HAK İLAH YOKTUR"UN ŞARTLARI

Şüphesiz "la ilahe illallah" İslam'ın anahtarıdır. İnsan Allah'ın dinine onunla girer, kanı, malı ve namusu onunla korunur.

Ancak bu şehadet, dille söylenen bir sözden ibaret değildir. Bu, manası olan

ve bu manası bilinmesi, ona iman edilmesi, gereklerinin yerine getirilmesi, kendisine aykırı olan şeylerden uzaklaşılması gereken bir sözdür.

Şeyhu'l İslam Muhammed bin Abdulvehhab رحمه الله şöyle demiştir: "O'nun (kelime-i şehadetin) gereği ile amel etmedikten sonra -ki gereği de şirki terk etmektir- onu sadece nutketmek fayda vermez."[1].

Şeyh Süleyman bin Abdullah رحمه الله şöyle demiştir: "Kim 'Allah'tan başka hak ilah olmadığına şehadet ederse: Yani bu kelimeyi manasını bilerek, batınen ve zahiren gerekleriyle amel ederse... Ancak her kim manasını bilmeden, gereğiyle amel etmeden söylerse bu, icma ile faydasızdır."[2].

İlim ehli رحمهم الله yerine getirilmesiyle kişinin "İslam" adını, hükmünü ve karşılığını hak ettiği bu büyük sözün şartlarını saymışlardır.

İlk Şart: Cehaletin zıddı olan ilim

İlim: Bir şeyi, olduğu hal üzere kesin bir şekilde idrak etmektir.

İlmin Delili: Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"Şu halde bil ki; gerçekten, Allah'tan başka hak ilah yoktur. Hem kendi günahın, hem mü'min erkekler ve mü'min kadınlar için mağfiret dile. Allah, sizin dönüp-dolaşacağınız yeri bilir, konaklama yerinizi de."** [Muhammed, 19].

Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"Ancak kendileri bilerek hakka şahidlik edenler başka."** [Zuhruf, 86].

Hak: Yani "la ilahe illallah". **"Bilerek":** Dilleriyle söyledikleri şeyin manasını ve hakikatini kalpleriyle bilmeleri.

Sünnetten Delil: Osman'dan رضي الله عنه şöyle dediği nakledilir: "Allah Resulü ﷺ şöyle buyurdu: '**Kim Allah'tan başka hak ilah olmadığını bilerek ölürse cennete girer.**'"[3]

İkinci Şart: Şekkin zıddı olan yakin.

Yakin: Şek ve şüphenin zıddı olup onu (kelime-i şehadeti) eksiksiz ilimle bilmektir.

Bu sözü söyleyenin, sözün işaret ettiği şeyden, tereddütsüz ve duraksamaksızın; kesin bir yakin ile emin olması gerekir. İmanda zan değil aksine yakinden başkası fayda vermez.

1 Er Resailu'ş Şahsiyye, 1/137.
2 Teysiru'l Azizi'l Hamid, 1/51.
3 Müslim, Hadis No:26.

Yakinin delili Allahu Teala'nın şu kavlidir: **"Mü'min olanlar, ancak o kimselerdir ki, onlar, Allah'a ve Resulü'ne iman ettiler, sonra hiç bir kuşkuya kapılmadan Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla cihad ettiler. İşte onlar, sadık (doğru) olanların ta kendileridir."** [Hucurat, 15].

Allah'a ve Resulü'ne imanlarının sıdkında kuşkuya kapılmamaları şart koşuldu. Kuşkuya kapılmamaları şüpheye düşmemeleri demektir. Şüphelenen ise münafıklardandır.

Sünnetten Delil: Ebu Hureyre'den ﵁ şöyle dediği nakledilir: Allah Resulü ﷺ şöyle buyurdu: **"Şehadet ederim ki; Allah'tan başka ilah yoktur, ben de Allah'ın Resulüyüm. Bir kul bunda şüphe etmeksizin Allah'a kavuşursa cennete girer."**[1]

Üçüncü Şart: Şirkin zıddı olan ihlas.

İhlas (lugat olarak): Arıtma, saflaştırma. Bir şeyin şüphelerden soyutlanması, ayrılması ve uzaklaştırılması.

İhlasın Hakikati: Allahu Teala'ya yakınlaşma hedefinin tüm şirk şüphelerinden tecrit edilmesi.

İhlasın delili Allahu Teala'nın şu kavlidir: **"İyi bil ki; halis (katıksız) olan din yalnızca Allah'ındır."** [Zümer, 3].

Ve Allahu Teala'nın şu kavlidir: **"Halbuki onlar, dini sadece Allah'a tahsis ederek, Allah'ı birleyerek, ancak Allah'a ibadet etmekle, namazı kılmakla ve zekatı vermekle emrolunmuşlardır. İşte dosdoğru din budur."** [Beyyine, 5].

Sünnetten Delil: Ebu Hureyre'den Allah Resulü'nün ﷺ şöyle buyurduğu nakledilmiştir: **"Kıyamet gününde halk içinde şefaatimle en ziyade mes'ud olacak kimse kalbinden halis olarak 'la ilahe illallah' diyendir."**[2]

Şeyhu'l İslam İbn-i Teymiyye ﵀ şöyle demiştir: "İslam'ın aslı, 'şehadet ederim ki Allah'tan başka hak ilah yoktur ve Muhammed Allah'ın Resulü'dür'dür. Her kim ibadetiyle riya ve gösteriş yapmayı hedeflerse 'la ilahe illallah' şehadetini gerçekleştirmemiş olur."[3].

Dördüncü Şart: Yalanın zıddı doğruluk

Doğruluk: Sözün gerçekliğe uyumlu olması.

1 Müslim, Hadis No:27.
2 Buhari, Hadis No:99.
3 Mecmuu'l Fetava. 11/617.

Onu (kelime-i şehadeti) kalbinden samimi bir şekilde söylemesi gerekir. Kalbi diline uymalıdır. Ancak kişi, bu sözü zahirde diliyle söyler de içinden (kalbinden) yalanlarsa münafıktır. Nifak: Zahiren tasdik edip içinden yalanlamaktır. Ya da imanı izhar edip içinde küfür gizlemek.

Doğruluğun delili Allahu Teala'nın şu kavlidir: **"Elif, Lam, Mim. İnsanlar, (sadece) "İman ettik" diyerek, sınanmadan bırakılacaklarını mı sandılar? Andolsun, onlardan öncekileri sınadık; Allah, gerçekten doğruları da bilmekte ve gerçekten yalancıları da bilmektedir."** [Ankebut, 1-3].

Sünnetten delili ise Sahiheyn'de Muaz bin Cebel'in ﵁, Allah Resulü'nün (sallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurduğunu naklettiği sabittir: **"Hiçbir kimse yoktur ki, kalbinden samimi olarak (doğrulukla) Allah ,tan başka ilah olmadığına ve Muhammed'in Allah'ın Resulü olduğuna şehadet etsin de Allah onu ateşe haram etmesin."**[1]

Beşinci Şart: Nefretin zıddı sevgi

Sevgi: Kalbin bir şeye meyletmesi ve ona yakınlık hissedip onunla mutlu olması.

Yani tevhid kelimesini ve işaret ettiği şeyi sevmek.

Zıddı ise nefrettir: Kalbin uzaklaşması, hoşlanmaması ve rahatsız olması.

Sevginin delili Allahu Teala'nın şu kavlidir: **"İnsanlar içinde, Allah'tan başkasını 'eş ve ortak' tutanlar vardır ki, onlar (bunları), Allah'ı sever gibi severler. İman edenlerin ise Allah'a olan sevgileri daha güçlüdür. O zulmedenler, azaba uğrayacakları zaman, muhakkak bütün kuvvetin tümüyle Allah'ın olduğunu ve Allah'ın vereceği azabın gerçekten şiddetli olduğunu bir bilselerdi."** [Bakara, 165].

Sünnetten Delili: Sahiheyn'de Enes'in ﵁ şöyle dediği sabittir: Allah Resulü ﷺ şöyle buyurdu: **"Kimde üç şey bulunursa imanın lezzetini tatmış olur: Allah ile Resulü kendisine başkalarından daha sevgili olan kimse; bir kulu yalnızca Allah için seven kimse; Allah kendisini kafirlikten kurtardıktan sonra yine kafirliğe dönmekten ateşe atılacakmışçasına hoşlanmayan kimse."**[2]

Altıncı Şart: Terkin zıddı olan itaat

İtaat (lugat olarak): Boyun eğme ve alçalma. Bir kişi sana onu yönetme

1 Buhari, Hadis No:128; Müslim, Hadis No:32.
2 Buhari, Hadis No:16; Müslim, Hadis No:43.

hakkını verdiğinde şöyle dersin: Onu yönettim o da yönetilmeyi kabul etti ve bana boyun eğdi.

Burada denmek istenen: "La ilahe illallah"a ve gereklerine zahiren ve batınen, terki reddedip itaat ederek boyun eğmek.

Yani: Tevhidle Allah'a teslim olmak ve Allah resulünün ﷺ getirdiğine -kitap ve sünnet- itaat ederek boyun eğmek. Bu da Allah'ın farz kıldığı ile amel edip, haram kıldığını terk etmek; bu hale bağlılıkla olur. "La ilahe illallah" diyen kimse bu sözden ancak bu boyun eğme ile faydalanır. Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"Kim ihsanda bulunan (biri) olarak yüzünü (kendini) Allah'a teslim ederse, artık gerçekten o kopmayan bir kulpa yapışmıştır. Bütün işlerin sonu Allah'a varır."** [Lokman, 22].

"Kopmayan kulp" Said bin Cubeyr'in dediği gibi **"la ilahe illallah"**tır.[1].

Yedinci Şart: Reddetmenin zıddı olan kabul.

Kabul (lugat olarak): Bir şeyden memnun olmak.

Burada denmek istenen: "La ilahe illallah"tan, gereklerinden ve işaret ettiği manadan kalp, dil ve tüm uzuvlarla; reddetmenin zıddı olan kabul ile memnun olmak (razı olmak), bu sözü ya da gereklerinden bir şeyi reddetmemek. Kelime-i şehadeti, manasını bilen bir kimse getirebilir ancak bazı gereklerini kibirden ya da hasetten ya da başka sebepten ötürü yerine getirmez. Bu durumda kabul şartını yerine getirmiş olmaz.

Kabulün delili Allahu Teala'nın şu kavlidir: **"Çünkü onlara: 'Allah'tan başka hak ilah yoktur' denildiği zaman, büyüklük taslarlardı. Ve derlerdi ki: "Biz, ünlenmiş bir şair için ilahlarımızı terk mi edeceğiz?"** [Saffat, 36].

Sekizinci Şart: Tağuta küfretmek.

Tağut (lugat olarak): Fa'lut vezninde bir kelimedir. Haddi aşmaktan gelir. Bir kimse haddini aştığı zaman (tağa) haddi aştı, denir.

Tağut (şer'i manası): İbn-i Teymiyye şöyle demiştir: Tağut; Allah'a ve Resulü'ne itaat dışında insan, şeytan veya putlardan, yüceltilen veya kendisinin yüceltilmesini isteyen tüm şeylerdir.[2]

İbn-i Kayyım ؒ şöyle demiştir: Tağut, kulun kendisiyle haddi aştığı her mabud, tabi olunan ve itaat edilendir.

1 Taberi Tefsiri, 5/421.
2 Kaidetu fi'l Mahabbe, 1/187.

Her kavmin tağutu, Allah ve Resulü ﷺ dışında kendisine muhakeme oldukları ya da Allah dışında kendisine taptıkları ya da Allah'tan bir basiret üzere olmaksızın kendisine tabi oldukları ya da Allah'a itaat meselesi olduğunu bilmedikleri bir meselede (Allah yerine) itaat ettikleri kimsedir. İşte dünyanın tağutları! Onların ve onlarla birlikte olan insanların hallerini bir düşünsen insanların çoğunun Allah'a kulluktan yüz çevirip tağuta kulluğa yöneldiğini, aynı şekilde Allah'a ve Resulü'ne ﷺ muhakeme olmaktan yüz çevirip tağuta muhakeme olduklarını, Allah Resulü'ne itaat edip tabi olmak yerine tağuta itaat edip tabi olduklarını görürsün."[1].

BAŞ TAĞUTLAR

Şeyhu'l İslam Muhammed bin Abdulvehhab رحمه الله şöyle demiştir: Tağutlar çoktur. Başları ise 5 tanedir.

Birincisi: Allah'tan başkasına kulluğa çağıran şeytan

Her şirk ve küfür, aslında şeytana ibadet sayılır. Çünkü sahibi şeytana itaat etmekte ve şirk ya da küfür işlemektedir. Allahu Teala'nın şöyle buyurduğu gibi: **"Ey adem oğulları, ben size and vermedim mi ki: Şeytana kulluk etmeyin, çünkü, o, sizin için apaçık bir düşmandır. Bana kulluk edin, doğru yol budur."** [Yasin, 60-61].

Sonra her tağuta kulluk da, Allah'tan başkasına kulluk olması itibariyle şirk sayılır. Buna binaen her müşrik, Allah'tan başka birden çok ilaha kul sayılır. Bunu da Allahu Teala'nın şu kavli tasdik etmektedir: **"Şunlar, bizim kavmimizdir; O'ndan başkasını ilahlar edindiler, onlara apaçık bir delil getirmeleri gerekmez miydi? Öyleyse Allah'a karşı yalan uydurup iftira düzenden daha zalim kimdir?"** [Kehf, 15].

Ve Allahu Teala'nın şu kavli: **"Ben, O'ndan başka ilahlar edinir miyim ki, Rahman (olan Allah), bana bir zarar dileyecek olsa, ne onların şefaati bana bir şeyle yarar sağlar, ne de onlar beni kurtarabilirler."** [Yasin, 23].

Allahu Teala'nın şu kavlini iyice bir düşün: **"Allah (ortak koşanlar için) bir örnek verdi: Kendisi hakkında uyumsuz ve geçimsiz bulunan, sahipleri de çok ortaklı olan (köle) bir adam ile yalnızca bir kişiye teslim olmuş bir adam. Bu ikisinin durumu bir olur mu? Hamd, Allah'ındır. Hayır onların çoğu bilmiyorlar."** [Zümer, 29].

İkincisi: İnsanları Allah dışında kendisine kulluğa çağıran kişi.

1 İ'lamu'l Muvakkiin, 1/50.

Üçüncüsü: Allah'ın dışında kendisine tapılan ve bundan razı olan kişi.

Bu İki Gruba Şunlar Girmektedir:

Allah'ın haram kıldığını helal, helal kıldığını haram kılan tağutlar.

Kendilerine secde edilen ve kendilerinden bereket beklenilen Sofi ve Rafızi şeyhler.

Dördüncüsü: Allah dışında kendisinin gaybı bildiğini iddia eden kimse. Bunun delili de Allahu Teala'nın şu kavlidir: **"De ki: "Göklerde ve yerde gaybı Allah'tan başka kimse bilmez. Onlar ne zaman dirileceklerinin şuuruna varmıyorlar."** [Neml, 65].

Bu Kısma Şunlar Girer:

- Sihirbaz
- Kahin
- Falcı
- El ve fincan falı bakan
- Müneccim

Beşincisi: Allah'ın indirdiğinden başkasıyla yöneten

Bu Kısma Şunlar Girer:

- Beşeri kanunlarla yöneten yöneticiler
- Örf ve adetlerle yöneten aşiret liderleri
- Küfür parlamentolarının üyeleri
- Yasama meclislerinin üyeleri
- Beşeri kanunların uygulandığı mahkemelerdeki hakimler

Son zamanlarda ortaya çıkan ve bilinip inkar edilmesi gereken tağutlardan biri de demokrasidir.

Demokrasi: Halkın yönetimi, otoritenin (yöneticilerin) barışçıl yolla değişmesi, (yasama-yürütme gibi) yönetim organlarının birbirinden ayrılması, yargının bağımsızlığı, insan haklarına saygı, kanunun herkes üzerinde egemenliğidir.

Yukarıda geçen her cümle –demokratik mefhumuyla- kendi zatında bağımsız bir küfürdür. Açıklaması da aşağıda geldiği gibidir:

1-Halkın Yönetimi: Bundan kasıt şudur: Yasa koyma, kanun çıkarma Allah'ın değil halkın hakkıdır. Halk kendisini, kendi seçtiği şekilde yönetir.

İstediği kanunları koyar, istediğini helal istediğini haram kılar. Bunu da küfri yasama meclislerinde kendilerini temsil eden kişiler aracılığıyla yaparlar.

Yasama meclisleri tağuti küfür meclisleridir, hükmünde Allah'a karşıt gelmekte, şeriatıyla alay etmekte, kendisini kanun koyma, helal ve haram kılma, insanlar arasında hüküm vermede Allah'a ortak kılmakta, rububiyetinde, uluhiyetinde, isim ve sıfatlarında Allah'la rekabet etmektedir.

Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"Haberiniz olsun, yaratmak da, emir de (yalnızca) O'nundur. Alemlerin Rabbi olan Allah ne yücedir."** [A'raf, 54].

Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"Rabbin, dilediğini yaratır ve seçer; seçim onlara ait değildir. Allah, onların ortak koştuklarından münezzehtir, yücedir."** [Kasas, 68].

Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"Yoksa onların birtakım ortakları mı var ki, Allah'ın izin vermediği şeyleri, dinden kendilerine teşri' ettiler (bir şeriat kıldılar)? Eğer o fasıl kelimesi olmasaydı, elbette aralarında hüküm (karar) verilirdi. Gerçekten zalimler için acı bir azap vardır."** [Şura, 21].

Allah Resulü ﷺ şöyle buyuruyor: **"Allah hakemdir ve hüküm O'nundur (O hüküm verir)."**[1]

Allahu Teala her şeyin yaratıcısıdır, emreden ve kanun koyan O'dur. O, hükmeden ve kulları arasında hüküm veren hakemdir. Hiç kimse Allah'la birlikte kanun koyamaz ya da Allah'ın hükmüne muhalif bir şeyi seçemez. Kim de bunu yaparsa Allah'ın hükmünü reddetmiş ve bir tarafa atmış, bir kişiyi Allah'a ortak; Allah'tan başka kendisine tapılan bir tağut kılmış olur. Bu nedenle Allahu Teala ayetin sonunda şöyle buyurmaktadır: **"Allah, onların ortak koştuklarından münezzehtir, yücedir."** [Kasas, 68].

İmam İshak bin Rahaveyhi رحمه الله şöyle demiştir: "Müslümanlar, Allah'ın عز وجل indirdiklerinden (tek) bir şeyi reddeden kimsenin, isterse Allah'ın indirdiği her şeyi tasdik ediyor olsun, bunu yaparak kafir olduğunda icma etmiştir."[2].

Şankıti رحمه الله şöyle demiştir: "Kanun koymak ve ister şer'i ister kevni kaderi olsun tüm hükümler rububiyetin hususiyetlerinden (Rububiyete has) olduğu için Allah'ın koyduğu kanunlar dışında kanunlara uyan herkes bu kanun koyucuyu rab edinmiş ve onu Allah'a ortak koşmuştur."[3].

1 Ebu Davud, Hadis No:4955 ve sahihtir.
2 Es Sarimu'l Meslul, 1/9.
3 Edvau'l Beyan, 7/169.

Kendisi ﵀; ayrıca şöyle demiştir: "Allah'a hükmünde ortak koşmakla ibadette ortak koşmak; hepsi aynı şeydir. Aralarında kesinlikle fark yoktur. Allah'ın düzeni dışında bir düzene (sisteme) tabi olanla Allah'ın kanunları dışında kanunlara tabi olan kişi putlara (sanem) tapan, vesenlere (Araplar'da vesen, tahtadan ya da taştan ya da altından veya gümüşten veya da bakırdan yapılan tüm heykellerdir, vesen hakkında "küçük (sanem) put" da denmiştir) secde eden gibidir. Aralarında kesinlikle hiçbir yönden fark yoktur. İkisi de Allah'a ortak koşmaktadır."[1]

2-Yönetimin Barışçıl Yolla Değişimi: Bu, kafir yöneticiye karşı cihadın meşruiyetini ortadan kaldırmak, değişimin ancak barışçıl seçimler yoluyla olması, insanların, -en kafir kişi bile olsa- seçilen kişiye boyun eğip itaat etmesi demektir. İdare ve yönetim hakkı, halkın çoğunluğunun seçtiği kimsenindir. Dinin ve şeriatın bir hükmü yoktur.

Alimler, idarenin kafire verilmeyeceği, yöneticide küfür belirmesi (bir küfrünün ortaya çıkması) durumunda kendisine karşı ayaklanılıp yönetimden uzaklaştırılması gerektiği hususunda icma etmişlerdir.

Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"Allah, kafirlere mü'minlerin aleyhinde kesinlikle yol vermez."** [Nisa, 141].

Kafirin Müslüman üzerinde egemenliğinde(yönetici olmasında) mü'minler aleyhine kafire yol verilmesi söz konusudur.

Allah Resulü ﷺ şöyle buyuruyor: **"İslam (daima) yüksek olur; onun üstüne yükselinmez."**[2].

Kafirin egemenliği (hükümranlığı), küfür sözün İslam sözünün üstüne yükseltilmesidir.

Bu, İki Yönden Küfürdür:

Birincisi: Hakimiyetin, -hakimiyetin kendisine verildiği kişi kafir bile olsa- çoğunluk yoluyla istihkakı. Bu, açık küfürdür. Çünkü ümmetin üzerine icma etmiş olduğu "hakimiyet kafire verilmez" gerçeğine aykırıdır.

İkincisi: (Yönetici) Kafir olursa kendisine karşı ayaklanılmaması. Oysa Allah Resulü ﷺ şöyle buyuruyor: **"Ancak hakkında elinizde Allah'tan bir hüccet bulunan, aşikar bir küfür görürseniz o başka!"**[3]

1 Edvau'l Beyan, 7/162.
2 Buhari, C:2 Sh:93; Darakutni, Hadis No:3620; Beyhaki, Hadis No:12155.
3 Buhari, Hadis No:7055.

İmam İbnu'l Arabi ve Hafız İbn-i Hacer, yöneticide küfür belirirse kendisine karşı çıkılıp ayaklanılmasının vacip olduğuna dair icma nakletmişlerdir.

3-Yetkiler Arasını Ayırmak: Bu işten maksat işin hakikatinde dini, hükümden, siyasetten ve iç sistemden (düzenden) ayırmaktır. Küfür ülkelerinde uygulanan bu ilke, laik bir ilke olup kendisiyle dinin öğretileri ve değerlerinden kurtulmak istenmektedir. Tağutlar bu küfrü, Müslümanları İslam öğretilerinden, değer ve ilkelerinden uzaklaştırmak, kendilerini şirkin ve putçuluğun pençelerine atmak, ahlaki bozulmayı sağlamak için Müslüman ülkelerine getirmişlerdir.

4-Yargının Bağımsızlığı: Bununla küfür ülkelerinde ve mürted rejimlerde var olan yargıyı kastetmektedirler. Bu yargının kaynağı da beşeri kanunlar ve şirksel yasama meclisleridir. Ve bu, küfürde, Allah'a ve Resulü'ne ﷺ karşı savaşta en şiddetli sektörlerdendir.

Şeyh Muhammed bin İbrahim ﷺ Allah'ın indirdiği dışındaki küfri; dinden çıkaran hükümlerle hükmetmenin kısımlarını sayarken şöyle demiştir: "Beşincisi: Bu, en büyüğü, en kapsamlısı ve şeriata karşı en inatla karşı çıkanı, hükümlerine karşı büyükleneni, Allah ve Resulü'ne ﷺ karşı geleni ve hazırlık, levazım, müşahede, ta'sil, tefri' (bölümlere ayırma), teşkil (düzene sokma), sınıflandırma, hüküm ve bağlayıcılık açısından şer'i mahkemelere benzeyenidir. Bu mahkemeler, İslam topraklarının birçoğunda hazır, eksiksiz, kapıları açık halde mevcuttur. İnsanlar bu mahkemelere peşpeşe toplu toplu gitmektedir. Bu mahkemelerin hakimleri, bu insanlar arasında bu kanunun sünnet ve kitabın hükmüne aykırı hükümleriyle hükmetmekte, bu kanunları insanları bağlayıcı kılmakta, onlara bu kanunları kabul ettirip onaylatmakta, bu kanunlara uymaya mecbur etmektedir. Bundan daha öte ne küfür olabilir? "Muhammed Allah'ın Resulü'dür" şehadetine bundan daha aykırı ne olabilir?"[1].

5-İnsan Haklarına Saygı: Allah bize hükümlerin en adilini ve en güzelini şeriat kılmıştır. Her insana da hak ettiğini vermiştir. Bunda da garipsenecek bir şey yoktur. Zira O, yaratıcı ve alim olandır ve yarattığının tüm hallerini bilir. Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"O, yarattığını bilmez mi? O, Latif'tir; Habir'dir."** [Mülk, 14].

Allah, evliyaları ile düşmanları arasını ayırmıştır. Haklarda da erkek ile kadının arasını ayırmış, her birine hak ettiğini vermiştir. İslam dininin insanlarla muamelede din ve akide esası üzerine belirlemiş olduğu hükümler, kafirlerin boğazlarını düğümlemiş ve onları rahatsız etmiştir.

1 Ed Dureru's Seniyye, 16/216.

Şeriatın hadler ve cezalar kısmında getirdiği şeylerden hoşlanmamış, hakları ve erkek ile kadın arasındaki taksimde belirlediği ölçüleri inkar etmişlerdir.

Bunun üzerine, dinin hükümlerini karalamak, insanları vela-bera akidesinden uzaklaştırmak, Müslümanları şer'i hükümlerden kaçırtmak için "insan hakları" diye isimlendirdikleri şeyi türettiler.

"İnsan hakları"ndan gaye:

- İnsanlara dini ve inançsal temelden uzak bir şekilde "insanlık" ve "beşeri unsur" esasına dayalı olarak muamele etmek.
- Kısas, el kesme, recmetme, kırbaçlama gibi şer'i had cezalarını "insanlık mefhumuna aykırı" olması itibariyle (bahanesiyle) inkar etmek.
- Şer'an kararlaştırılmış; talak (boşanma), miras, diyet vb. haklarda erkek ve kadın arasındaki farkları "insanlıkta müşterek" olmaları itibariyle inkar etmek.

Yukarıda geçen üç noktanın hepsi de küfürdür. Çünkü bu, Kur'an'ı yalanlamak, hükümlerini inkar etmektir. Zira ümmet, Kur'an'dan bir şeyi inkar eden ya da yalanlayan kimsenin kafir olduğu hususunda icma etmiştir.

İmam İshak Rahaveyhi ﵀ şöyle demiştir: "Müslümanlar, Allah Resulü'ne ﷺ hakaret eden ya da Allah'ın ﷻ indirdiğinden bir şeyi reddeden ya da Allah'ın ﷻ peygamberlerinden birini öldüren kişinin bu yaptığı şeyle -isterse Allah'ın indirdiği her şeyi tasdik ediyor olsun- kafir olduğu üzerine icma etmiştir."[1].

6-Kanunun Herkes Üzerinde Egemenliği: Yani devletin, üzerine yol tuttuğu temel kaynak kanundur. Hiç kimse onun dışına çıkamaz ya da emri dışında bir şey yapamaz. Çünkü o, kafir sistemin, üzerine dayandığı temel kaynaktır. Ona başvurur ve onu kaynak alır.

Kanun, yasa koyucu, tabi olunup itaat edilen, boyun eğilip hükümlerine uyulması, her işte kendisine başvurulması gereken ilahtır.

Bu, tevhide ve "Muhammed, Allah'ın resulüdür" şehadetine en aykırı şeylerdendir.

Buna binaen; demokrasi gerçek anlamıyla Allah'ın dışında kendisine tapılan bir tağut sayılır. İnkar edilmesi, kendisinden beri olunması, ehlinin tekfir edilmesi, onlardan da beri olunması ve kendilerine düşmanlık edilmesi gerekir.

1 Es Sarimu'l Meslul, 1/9.

BAASÇILIK

Baas Partisi: Milliyetçi, laik, dinsiz bir partidir. Arap kavramlarında ve değerlerinde –bu değerleri ve kavramları eritip sosyalist yönelime dönüşmesi için- kapsamlı bir devrime çağırmaktadır. Açık sloganları da bulunmaktadır. Bu sloganları şudur: Ölümsüz bir mesaj sahibi tek bir Arap ümmeti. Bu mesaj da partinin mesajıdır.

Bu partinin kurucusu, Hıristiyan Mitchell Aflak'tır. Arap Sosyalist Baas Partisi'ni 1947 miladi yılı nisan ayında kurmuştur.

Bu partiyi kurmaktan maksadı; milliyetçi cahiliyeyi geri döndürmek, İslam'ı tanınmaz hale getirmek, öğretilerini reddetmek, İslami kardeşlik kavramlarını ters yüz edip Arap milliyetçiliğinde eritmek ve böylece vela ve beranın dayanağını Arap milliyetçiliği kılıp dini ayrılıkları ortadan kaldırmaktır.

Bu partinin koyduğu temellerden bazıları:

- 5. Madde: ("Dinin siyasete katılması" esasına dayalı siyasi parti ve cemiyetlerin kurulmasını yasaklar)

  Bu, dinsiz laikliğin ta kendisidir ve İslam'ın öğretilerinden ve hükümlerinden kurtulmayı, dini muamelelerden uzaklaştırıp sadece camilerle kısıtlı kılmayı hedeflemektedir.

- 15. Maddede de; partinin ilkeleri arasında şu yer almaktadır: Vatandaşlar arasındaki uyumu teminat altına alan Arap ülkelerinde kurulu tek bağ, milliyetçilik bağıdır...

  Bu, İslam kardeşliğini açıkça ortadan kaldırmakta, milliyetçiliği kardeşlik, sevgi ve düşmanlıkta temel kılmaktadır.

- 41. Maddede şöyle der: Partinin siyaseti; ilmi düşünceyi benimseyen, hurafelerden ve gerici geleneklerden kurtulmuş yeni bir Arap nesli oluşturmak.[1].

Gerici geleneklerle İslam öğretilerini, kanun ve hükümlerini kastediyor.

Sloganlarından biri de şudur:

Rab olarak Baas'a iman ettim, onun hiçbir ortağı yoktur... Araplığa da din olarak iman ettim, onun da bir ikincisi yoktur.

---

1 Mitchell Aflak'ın Nidal Hizbi'l Baas kitabına bak; 1/170.

Sonuç olarak; Baas Partisi'nin daveti milliyetçi, küfri, cahili bir davettir. Dinin aslına aykırıdır ve öğretilerine karşı savaşmaktadır. Bundan amaç; Müslümanları dinlerinden uzaklaştırmak, sözlerini dağıtmak, güçlerini zayıflatmak, farklı dilleri ve ülkelerine rağmen Müslümanları bir arada toplayan din bağını parçalamaktır.

MİLLİYETÇİLİK

Milliyetçilik: Cahili, ateist bir davettir. İslam'a karşı savaşı, hükümlerinden ve öğretilerinden kurtulmayı ve bunları milliyetçilikle değiştirmeyi, bu milliyetçiliği de; hakların eşit olup kendisi çatısı altında toplandığı, vela ve beranın da kendisi üzerine kurulu olduğu bir şemsiye kılmayı hedeflemektedir.

Milliyetçiler İslam dinine daveti, milliyetçilerin beklentilerinin yerine getirilmesini sağlamada eksik bir davet olarak görüyorlar. Dahası din onların gözünde gericilik olup devletten ayrılması gerekmektedir.

Bundan da ötesi milliyetçilik davetçileri, milliyetçiliğin peygamberliğin alternatifi olması, milliyetçilik peygamberliği uğrunda değerli değersiz her şeyin feda edilmesi, milliyetçiliğe imanın tüm bağlardan daha güçlü olması için çalışıyorlar. Ve milliyetçiliği, bir kefesinde Allahu Teala'ya imanın bulunduğu bir terazide diğer kefeye koydular. Onlara göre milliyetçilik her Arap'ın dini olmalıdır.

Milliyetçilik fikri davetçileri, çok zaman şairin şu sözünü kendilerine delil olarak kullanırlar:

> Arapları birleştiren bir bayramı bana hibe edin
> Benim cesedimi göz dikilen dinin üzerinde kılın
> Aramızı birleştiren küfre selam olsun
> ondan sonra da hoş geldin cehennem...

Arap milliyetçiliği düşünürlerinden bazıları şöyle derler: Eğer her çağın mukaddes bir peygamberliği varsa bu çağın peygamberliği de Arap milliyetçiliğidir.

İçlerinden biri şöyle demiştir:

Ey Müslümanlar... Ey Hıristiyanlar...

Sizin dininiz tek Araplık dinidir, ikincisi yoktur

Bu mesele senin için açıklığa kavuşmuşsa milliyetçiliğin, dinin önüne

geçirilen tağutlardan biri haline geldiğini, vela ve beranın kendisine göre saptandığını, bu nedenle inkar edilmesi ve kendisinden beri olunması gerektiğini, ehlinin de tekfir edilip onlardan da beri olunması ve kendilerine düşmanlık edilmesi gerektiğini anlamışsındır.

ULUSÇULUK

Allah, insanı içinde doğup büyüdüğü ülkesinin sevgisinin varolması fıtratı üzerine yaratmıştır. Vatan sevgisi bazen dinle ilgisi olmaksızın sadece fıtri bir sevgi olabilir. Bu, fıtri ya da doğal sevgi kapsamına girer.

Ancak İslam Devleti parçalandıktan sonra İslam düşmanları İslam ülkelerini devletçiklere bölerek her kısım için yapay sınırlar çizip her birine ayrı bayrak tayin etti. Sonra kafirler ve tağut temsilcileri Müslümanların kalplerine, içlerine İslam birliği ve kardeşliğinin gitmesi, onları dinlerinden, dinlerindeki vela ve beradan (dostluk ve düşmanlık) uzaklaştırmak, vatanın kutsallaştırılması, vela ve beranın, kardeşlik ve desteğin vatan uğrunda olması, insanların dine göre değil vatana göre ayrıştırılması, İslam ilkelerinden, İslam ahlakından ve şer'i bağlardan kurtulunması için bayrağın ve ulusçuluğun yüceltilmesini ekti. Dahası vatanın birliğinin korunması, yöneticinin ya da rejimin dokunulmazlığı ile birlikte küfrün, riddetin, görüş özgürlüğünün, istediğin dini seçme özgürlüğünün önünde yol açtılar.

Ulusçuluk sloganları kapsamında yöneticinin, rejimin ve bayrağın hakkı, Allah ve Resulü'nün ﷺ hakkından daha üstündür. Her kim Allah'ı inkar eder ya da dine ya da Allah Resulü'ne ﷺ hakaret ederse onlara göre suçlu sayılmaz. Aksine bu yaptığı, meşhur "din Allah'ındır, vatan herkesin" sözlerinde de geçtiği üzere ulusal özgürlük kapsamına girer. Ama her kim yöneticiye hakaret eder ya da rejime karşı gelir ya da bayrağı aşağılarsa cezayı hak eden bir suçlu sayılır.

Buna binaen; ulusçuluk bu itibarla ululaştırılan ve kutsallaştırılan bir tağut yapılmıştır, vela ve bera onun üzerine kurulur. Bu küfri ulusçuluğun inkar edilmesi ve ondan da ehlinden de beri olunması ve kendilerine düşman olunması gerekir.

TAĞUTA KÜFRETMEK NASIL OLUR?

Allah ﷻ tağuta küfretmenin imanın şartı olduğunu beyan etmiş ve şöyle buyurmuştur: **"Artık kim tağuta küfredip Allah'a inanırsa, o, sapasağlam bir kulpa yapışmıştır; bunun kopması yoktur. Allah,**

işitendir, bilendir.” [Bakara, 256].

Tağuta Küfretmek Şu Şeylerle Olur:

- **Onu İnkar Etmenle:** Bu, Allah’tan başkasına ibadetin, küfri dinlerin ve mezheplerin batıl olduğuna inanmakla olur.
- **Onu Terk Etmenle:** Bu, tağuttan ve ehlinden beri olmakla olur.
- **Ondan Nefret Etmekle.**
- **Ehlini Tekfir Etmekle:** Bu da tağuta ibadet (kulluk) eden ya da iman edenlerin kafir olduğuna inanmak ve imkan çerçevesinde tekfirlerini (açıkça tekfir etmekle) ortaya koymakla olur.

Şeyh Muhammed bin Abdulvehhab ﷀ şöyle demiştir: “Tağuta küfetmenin manası şudur: Cin olsun insan olsun, ağaç ya da taş olsun; Allah dışında kendisine inanılan her şeyden beri olman, onun küfrüne ve sapıklığına şahitlik etmen, ondan nefret etmenle olur. Bu istersen baban istersen kardeşin olsun. “Ben Allah’tan başkasına tapmıyorum ama seyyidlere ve kabirlerin üzerine yapılan türbelere de karşı değilim derse “la ilahe illallah” sözünde yalancıdır. Allah’a iman, tağuta küfretmemiştir.”[1]

O ﷀ; ayrıca şöyle demiştir: “Ey Allah’ın kendisine İslam’la lütufta bulunduğu ve Allah’tan başka hak ilah olmadığını bilen kimse! “Hak budur, ben bunun dışındakileri terk ettim ancak müşriklere itiraz etmiyorum, onlar hakkında bir şey demiyorum” dediğin takdirde bu şekilde İslam’a girdiğini zannetme. Aksine onlardan ve onları sevenlerden nefret etmen, onları yermen ve düşmanlık etmen gerekir.”[2]

VELA VE BERA

Vela ve bera İslam’ın temellerinden iki büyük temeldir ve bunlar imanın şartıdır, onlar olmadan iman doğru olmaz.

İbn-i Teymiyye ﷀ şöyle demiştir: **“Eğer Allah’a, peygambere ve ona indirilene iman etselerdi, onları dostlar edinmezlerdi. Fakat onlardan çoğu fasık olanlardır.”** [Maide, 81].

Burada, şartın varlığı şart koşulanında (maşrut) varlığını gerektiren bir şart cümlesi zikredildi. “Eğer” kelimesi, şartla beraber şart koşulanın neyfini (olumsuzluğunu) gerektiriyor. Ve şöyle buyurdu: “Eğer Allah’a, peygambere

1 Ed Dureru’s Seniyye, 2/122.
2 Ed Dureru’s Seniyye, 2/109.

ve ona indirilene iman etselerdi, onları dost edinmezlerdi." Bu da bahsi geçen imanın, onları dost edinmelerini reddettiğine, ona karşı olduğuna, iman ve onları dost edinmenin kalpte bir arada bulunamayacağına delil teşkil etmektedir. Aynı zamanda onları dost edinenlerin Allah'a, peygamberine ve ona indirilene gerektiği gibi imanın yerine getirilmediğine işaret etmektedir. Bunun bir benzeri de Allahu Teala'nın şu ayetidir: **"Ey iman edenler, Yahudi ve Hıristiyanları dostlar (veliler) edinmeyin; onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden onları kim dost edinirse, kuşkusuz o da onlardandır."** [Maide, 51]. Allahu Teala bu ayetlerde onları dost edinenlerin mü'min olmadığını haber vermektedir."[1]

Ayrıca şöyle demiştir: "Allah ﷻ, Allah'a, peygambere ve ona indirilene imanın onları dost edinmemeyi gerekli kıldığını ortaya koymuştur. Onları dost edinmenin sübutu ise imanın yokluğunu gerekli kılar. Zira lazım olan şeyin yokluğu lazıma bağlı şeyin de yokluğunu gerekli kılar."[2]

Kafirleri dost edinmek çeşitli halklar tarafından çeşitli suretlerde gerçekleştiği için haklarındaki hüküm de tek değildir. Bu halklardan ve suretlerden bazıları riddeti ve imanın tümüyle geçersiz olmasını gerekli kılarken bazıları da bundan daha alt düzeyde masiyettir.[3].

1 Mecmuu'l Fetava, 7/17.
2 El İktida, 1/550.
3 Ed Dureru's Seniyye, 7/155, 159 ve 220'ye bak.

BÖLÜM

Vela, vilayet, velayet: Sevgi, destek, onaylamak. Dostluk, düşmanlığın zıddıdır.

Bera: Uzaklık, nefret ve düşmanlık.

İbn-i Kesir ﷺ, Allahu Teala'nın **"Mü'min erkekler ve mü'min kadınlar birbirlerinin velileridirler"** [Tevbe, 71] ayeti hakkında şöyle demiştir: "Yani birbirleriyle yardımlaşırlar ve birbirlerini desteklerler."[1].

Şeyh Abdullatif bin Abdurrahman bin Hasan Al-i Şeyh şöyle demiştir: "Dostluğun temeli sevgi, düşmanlığın temeli ise nefrettir. Kalp ve uzuvların; dostluk ve düşmanlık hakikatinin kapsamına giren "destek", "yakınlık", "yardımlaşma", "cihad", "hicret" vs. amelleri bu ikisinden kaynaklanmaktadır."[2].

İbn-i Teymiyye ﷺ şöyle demiştir: "Tevhid şehadetinin yerine getirilmesi ancak Allah için sevip Allah için nefret etmekle, ancak Allah için dost edinip Allah için düşman edinmekle, Allah'ın sevdiğini sevip, nefret ettiğinden nefret etmekle, Allah'ın emrettiğini emredip Allah'ın nehyettiğinden nehyetmekle aynı zamanda ancak Allah'ı ummanla, Allah'tan başkasından korkmamanla, Allah'tan başkasından istememenle olur. Bu, İbrahim milletidir. Bu, Allah'ın tüm peygamberleri kendisiyle gönderdiği İslam'dır."[3].

Şeyh Süleyman bin Abdullah bin Muhammed bin Abdulvehhab şöyle demiştir: "Allah'ın dini için sevip Allah yolunda nefret etme, Allah için düşmanlık ve Allah yolunda dostluk olmadan hiç din tamamlanır, cihad bayrağı ya da iyiliği emir-kötülükten nehiy bayrağı kalkar mı? Eğer tek bir yol, düşmanlık ve nefret olmaksızın sevgi üzerine ittifak etmiş olsalardı hak ve batıl, mü'minler ve kafirler, Rahman'ın evliyaları ile şeytanın evliyaları arasında bir fark olmazdı."[4].

1 İbn-i Kesir Tefsiri, 4/174.
2 Ed Dureru's Seniyye, 2/157.
3 Mecmuu'l Fetava, 8/337.
4 Evsak Ura'l İman Risalesi, Sayfa:38.

İnsanlar Vela Ve Bera Hususunda 3 Kısımdır:

Birincisi: Tam dostluğu hak edenler. Bunlar da peygamberler ve münkerlerden uzak duran mü'minlerdir.

İkincisi: Kendilerinden tam beri olmayı hak edenler. Bunlar da kafirlerdir.

Üçüncüsü: Bir yönden dostluğu bir yandan beri olmayı hak edenler. Bunlar ise Müslümanların fasıklarıdır. Kendilerinde bulunan iman ölçüsünde dostluğu, günahları ve masiyetleri ölçüsünde de kendilerinden beri olmayı hak ederler.

Şeyhu'l İslam İbn-i Teymiyye ﵀ şöyle demiştir: "Şu bilinmelidir ki mü'min sana zulmetse de saldırsa da dost edinilmesi gerekir. Kafir de sana verse de iyilikte bulunsa da kendisine düşmanlık edilmesi gerekir. Allahu Teala, dinin tamamen Allah'ın olması (Allah'ın dininin hakim olması) için peygamberler göndermiş, kitapları indirmiştir. Sevgi Allah dostlarına, düşmanlık Allah düşmanlarına beslenmeli, onur Allah dostlarının, alçaklık Allah düşmanlarının, sevap Allah dostlarına, ceza Allah düşmanlarına olmalıdır. Bir kişide hayır ve şer, fucur ve itaat, masiyet ve sünnet ve bidat birada bulunursa kendisinde bulunan hayır oranında dostluk ve sevabı hak eder, kendisinde bulunan şer oranınca da düşmanlık ve cezayı hak eder. Bir insanda saygınlık ve aşağılanmanın gerekleri bir arada bulunabilir. Ondan da bundan da kendisinde olabilir. Fakir bir hırsız gibi. Hırsızlık yaptığı için eli kesilir, hacetini karşılayacak kadar kendisine beytu'l maldan verilir. İşte bu, Ehli Sünnet ve'l Cemaat'in üzerinde ittifak edip hariciler ve mutezilenin muhalefet ettiğidir."[1].

Mü'minleri Dost Edinmenin Biçimleri:

- Onları sevmek.
- Onlara destek olmak ve yüzüstü bırakmamak.
- Onlara şefkat kanatlarının gerilip merhamet edilmesi.
- Nasihat edilmesi, iyiliği emredip kötülükten nehyedilmeleri.
- Sıkıntılarının giderilmesi, esaretten kurtarılmaları.
- Dokunulmazlarının gözetilmesi, namuslarının korunması.

BAZI ŞEKİLLERİ "KÜFÜR" BAZISI "FISIK" VE "MASİYET" OLAN; KAFİRLERİ DOST EDİNME:

Dinden Çıkaran Dost Edinme Şekilleri Arasında Şunlar Yer Almaktadır:

- Onları dinleri için sevmek ve küfürlerine razı olmak. Bu, icma ile küfürdür.

- Batıl dinlerini övmek. Bu da küfürdür. Çünkü kitap ve sünneti yalanlamaktır.

1 El Fetava, 28/209.

Müslümanlara karşı kendilerini destekleyip yardım etmek. Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"Mü'minler, mü'minleri bırakıp kafirleri dost edinmesin. Kim böyle yaparsa Allah ile bir ilişiği kalmaz. Ancak onlardan (gelebilecek tehlikeden) korunmanız başkadır. Allah, asıl sizi kendisine karşı dikkatli olmanız hakkında uyarmaktadır. Çünkü dönüş Allah'adır."** [Al-i İmran, 28].

Taberi şöyle demiştir: **"Allah ile bir ilişiği kalmaz"**ın manası: Yani o kimse Allah'tan beri olmuştur, Allah da dinden dönüp küfre girmesi nedeniyle ondan beri olmuştur."[1].

Allahu Tebareke ve Teala şöyle buyuruyor: **"Ey iman edenler, yahudi ve hıristiyanları dostlar (veliler) edinmeyin; onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden onları kim dost edinirse, kuşkusuz o da onlardandır. Şüphesiz Allah, zalimler topluluğuna hidayet vermez."** [Maide, 51].

İbn-i Hazm ﷺ şöyle demiştir: "Allahu Teala'nın "Sizden onları kim dost edinirse kuşkusuz onlardandır" kavlinin zahirine göre (alınması gerektiği) olduğu; yani (kafirleri dost edinen) o kimsenin kafirler zümresi içinde bir kafir olduğu sabittir. Bu, iki Müslüman'ın üzerinde ihtilaf etmediği bir haktır."[2].

Fasık Yapan Dost Edinme Türlerinden Bazıları İse Şöyledir:

- Onları lakaplarla yüceltmek: "Mister", "efendi" gibi. Allah Resulü ﷺ şöyle buyurmuştur: **"Münafığa seyyid (efendi) demeyiniz. Çünkü eğer (siz ona böyle seyyid demeye devam ederken bir gün başınıza) seyyid oluverirse aziz ve celil olan Allah'ı öfkelendirmiş olursunuz."**[3].

- Onlarla birlikte oturmak. Allah Resulü ﷺ şöyle buyurmuştur: Ben, müşriklerin arasında oturan her Müslüman'dan beriyim."[4].

- Müslümanların bazı işlerinde kendilerini başa getirmek: Ebu Musa'dan ؓ şöyle rivayet edilmiştir: Kendisi yanında Hıristiyan bir katip bulunduğu üzere Ömer bin Hattab'ın huzuruna çıkmıştır. Ömer ؓ onun (katibin) ezberinden hoşlanmış ve şöyle demiştir: Katibine söyle bize bir yazı okusun.

O (Ebu Musab) şöyle dedi: O Hıristiyan'dır, camiye girmiyor.

1 Taberi Tefsiri, 6/313.
2 El Muhalla, 13/35.
3 Buhari El-Edebu'l Müfred'de rivayet etmiştir.
4 Ebu Davud, Hadis No:2645.

Bunun üzerine Ömer ﵁ ona sinirlenip üzüldü ve şöyle dedi: "Allah onları küçümsemişken siz onları onurlandırmayın, Allah onları uzaklaştırmışken siz yaklaştırmayın, Allah ﷻ onlara itimat etmemişken siz onlara güvenmeyin."[1].

- Oturumlarda onlara öncelik vermek

- Onları arkadaş edinip yanında oturtmak

- Onlara onlar vermeden önce selam vermek ve kendilerine yol açmak. Allah Resulü ﷺ şöyle buyurmaktadır: **"Yahudilerle Hıristiyanlara evvela siz selam vermeyin. Onlardan birine bir yolda rastlarsanız, onu yolun dar yerine sıkıştırın."**[2]

1 Beyhaki, Hadis No:20409'de rivayet etmiştir ve sahihtir.
2 Müslim, Hadis No:2167.

BÖLÜM

Kafirleri dost edinmenin şekillerinden biri de onlara benzemektir. Zira Allah Resulü ﷺ şöyle buyuruyor: **"Kim bir kavme benzerse o, onlardandır."**[1]

Şeriatımız bizi açık ve net hikmetler gereği kafirlere benzemekten nehyetmiştir. Bu hikmetlerden bazıları ise şunlardır:

Birincisi: Kafirlere sevgiye götüren yolu ve bunun neticesinde ortaya çıkacak "yaptıkları şeyleri güzel görme"nin önünü kesmek.

Çünkü zahirde muvafakat göstermek batında da benzerlik ve muvafakatı doğurur. Zira zahir ile batın arasında bağlılık vardır.

İbn-i Teymiyye ﵀ şöyle demiştir: "Zahiren benzerlik bir tür sevgi ve muhabbeti, içten de dostluğu doğurur. Aynen içteki sevginin zahiren benzemeyi doğurduğu gibi! Sezgi ve tecrübe buna tanıktır.

İkincisi: Müslüman, böylece kafirden ayırt edilir, kafirlerden farklı olarak taşıdığı İslami şahsiyet özelliklerini korur.

Üçüncüsü: Onlara muhalefette, onlardan beri olmanın uygulanması söz konusudur.

Dördüncüsü: Kendilerine muhalefet ettiklerimizin içinde alçaklık ve hakirlik duygusu meydana gelir. Ancak onlara uyum gösterirsek gururlanıp kendilerini büyük görürler.

Kafirlerin Fiilleri Üç Şekildir:

Birinci Tür: İbadet türünden olanlar. Onların bu fiillerinde veya bu fiillerinden bir şeyde –ister Müslümanlar arasında yayılmış ister de yayılmamış olsun- kendilerine benzememiz caiz değildir. Haç takmak ve Mesih'in ﵇ doğum gününü kutlamak gibi.

İkinci Tür: Adetler ve dış görünüşler. Eğer bu adetler ya da dış görünüş

1 Ahmed bin Hanbel, Müsned, Hadis No:5114; Ebu Davud, Sünen, Hadis No:4031.

"onları başkalarından ayıran saç tıraşı ve kıyafetler gibi" onlara has türden ise onlara bu hususta benzememiz caiz değildir.

Üçüncü Tür: Meslekler (zenaatler) ve işler. Maddi zenaatler o kafirlere has bir şey değildir. Bu mesleklerin onların dinleriyle de bir bağı yoktur. Onlara muhtaç olmamak için faydalı zenaatleri ve meslekleri öğrenmede bir sıkıntı yoktur.

BÖLÜM

ŞİRK VE KISIMLARI

Şirk (lugat olarak): Tevhidin zıddı. Bu söz, "birlikte yapma", "ortaklık"tan alınmadır. Ve bu, bir şeyi birden fazla kimsenin hak etmesi ve onda ortak olmalarıdır.

Şirk (ıstılah olarak): Allah'a rububiyetinde ya da uluhiyetinde ya da isim ve sıfatlarında ortak kılmak (koşmak).

Bu da iki kısma ayrılır:

1-Dinden çıkaran büyük şirk ki bu, (kişinin) İslam'ını her yönden geçersiz kılar.

2-Dinden çıkarmayan küçük şirk. Bu ise kişinin İslam'ını her yönden hükümsüz kılmaz.

BÖLÜM

BÜYÜK ŞİRK

Bu, günahların en önemlisi ve en büyüğüdür. Çünkü yalnızca Allah'ın hakkı olan bir şeyi başkasına vermektir. Bu, Allah'ın affetmediği ve kendisiyle birlikte hiçbir salih ameli kabul etmediği bir günahtır. Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"Gerçekten, Allah, kendisine şirk koşulmasını bağışlamaz. Bunun dışında kalanı ise, dilediğini bağışlar. Kim Allah'a şirk koşarsa, doğrusu büyük bir günahla iftira etmiş olur."** [Nisa, 48].

Allah ﷻ şöyle buyuruyor: **"Andolsun, "Şüphesiz Allah, Meryem oğlu Mesih'tir" diyenler küfre düşmüştür. Oysa Mesih'in dediği (şudur:) "Ey İsrailoğulları, benim de Rabbim, sizin de Rabbiniz olan Allah'a ibadet edin. Çünkü O, kendisine ortak koşana şüphesiz cenneti haram kılmıştır, onun barınma yeri ateştir. Zulmedenlere yardımcı yoktur."** [Maide, 72].

Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"Andolsun, sana ve senden öncekilere vahyolundu (ki): "Eğer şirk koşacak olursan, şüphesiz amellerin boşa çıkacak ve elbette sen, hüsrana uğrayanlardan olacaksın."** [Zümer, 65].

Büyük Şirk Çeşitlerinden Bazıları:

Birincisi; Dua Şirki: Bu, hem istekte bulunma hem de ibadet duasını kapsar.

İbadet Duası: Namaz, oruç, secde, kurban kesme, adak adama benzeri dualardır. Her kim bunu Allah'tan başkası için yaparsa dinden çıkaran büyük şirk işlemiş olur.

Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"Kim Rabbine kavuşmayı umuyorsa, artık salih bir amelde bulunsun ve Rabbine ibadette hiç kimseyi ortak tutmasın."** [Kehf, 110].

Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"De ki: 'Şüphesiz benim namazım,**

ibadetlerim, yaşamım ve ölümüm alemlerin Rabbi olan Allah'ındır. O'nun hiç bir ortağı yoktur. Ben böyle emrolundum ve ben müslüman olanların ilkiyim.' " [En'am, 162-163].

İstekte Bulunma Duası: Bu talepte bulunup sormaktır. Allah'tan başkasının güç yetiremeyeceği şeylerde dua ve sualin Allah'tan başkasına yapılması ya da ölülere, putlara, ağaçlara ve onun gibi şeylere ya da hazırda bulunmayanlara dua edilip talepte bulunulması caiz değildir.

Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"Şüphesiz mescidler, (yalnızca) Allah'a aittir. Öyleyse, Allah ile beraber başka hiçbir şeye (ve kimseye) kulluk etmeyin (dua etmeyin, tapmayın)."** [Cin, 18].

Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"Ve: "Bir muvahhid (hanif) olarak yüzünü dine doğru yönelt ve sakın müşriklerden olma, Allah'tan başka, sana yararı da, zararı da olmayan(ilahlar)a tapma. Eğer sen (bunun aksini) yapacak olursan, bu durumda gerçekten zulmedenlerden olursun" (diye emrolundum.)"** [Yunus, 105-106].

Ahmed ve Sünen sahipleri Numan bin Beşir'den Allah Resulü'nün ﷺ şöyle buyurduğunu rivayet etmişlerdir: **"Dua ibadetin kendisidir."**[1]

İkincisi; Niyet, İrade Ve Kasıt Şirki: Bunun delili Allahu Teala'nın şu kavlidir: **"Kim dünya hayatını ve onun çekiciliğini isterse, onlara yapıp ettiklerini onda tastamam öderiz ve onlar bunda hiç bir eksikliğe uğratılmazlar. İşte bunların, ahirette kendileri için ateşten başkası yoktur. Onların onda (dünyada) bütün işledikleri boşa çıkmıştır ve yapmakta oldukları şeyler de geçersiz olmuştur."** [Hud, 15-16].

Niyet ve irade şirki ibadetlerde olur. Kim ibadetiyle dünyayı ya da mal ya da makam ya da şöhret ya da benzeri bir şey elde etmeyi kasteder de Allahu Teala'ya yaklaşmayı, O'nun emrini yerine getirmeyi kastetmezse bu türden bir şirke düşmüş olur.

İmam İbn-i Kayyım ؒ şöyle demiştir: "İrade ve niyetlerde şirk; sahili olmayan bir denizdir (gibidir) ve ondan kurtulan çok azdır. Kim yaptığı amelle Allah'ın rızasını dilemez ve Allah'a yakınlaşmaktan başka bir şeye niyet eder ve ondan karşılık beklerse niyetinde ve iradesinde şirk koşmuş olur. **İhlas:** Fiillerinde, sözlerinde, iradesinde ve niyetinde Allah'a ihlaslı olursa işte bu, Allahu Teala'nın tüm kullarına emrettiği hanif İbrahim milleti dinidir. Hiç

1 Ahmed bin Hanbel, Müsned, Hadis No:18352; Tirmizi, Hadis No:2969.

kimseden bundan başkası kabul olunmaz. Allahu Teala'nın **"Kim İslam'dan başka bir din ararsa asla ondan kabul edilmez. O, ahirette de kayba uğrayanlardandır"** buyurduğu üzere bu, İslam'ın hakikatidir."[1].

Para ya da başka bir şey için mübah olan işlerde çalışmak gibi, ibadet (ibadetle ilgili olmayan niyet) olmayanlardaki niyet ise bu kısma girmez.

İtaat Şirki: Bunun delili Allahu Teala'nın şu kavlidir: **"Onlar, Allah'ı bırakıp bilginlerini ve rahiplerini rabler edindiler ve Meryem oğlu Mesih'i de. Oysa onlar, tek olan bir ilah'a ibadet etmekten başka bir şeyle emrolunmadılar. O'ndan başka ilah yoktur. O, bunların şirk koştukları şeylerden yücedir.**" [Tevbe, 31].

Tirmizi ve diğerlerinin Adiyy bin Hatim'den şu rivayetleri bu ayeti tefsir edip açıklamaktadır: Adiyy, Allah Resulü'nü ﷺ **"Onlar, Allah'ı bırakıp bilginlerini ve rahiplerini rabler (ilahlar) edindiler"** ayetini okurken duyduğunda Allah Resulü'ne ﷺ, biz, onlara ibadet etmezdik, dedi.

Allah Resulü de şöyle buyurdu: **"Onlar Allah'ın helal kıldığını haram kılıyor siz de haram sayıyor, Allah'ın haram kıldığını helal kılıyor siz de helal sayıyor değil misiniz?"**

Adiyy: Evet öyle, dedi.

Allah Resulü ﷺ: İşte onların ibadeti (onlara ibadet-kulluk etmek) budur, buyurdular.[2]

İbn-i Cerir, tefsirinde Ebu'l Bahteri kanalıyla Huzeyfe'nin Allahu Teala'nın **"Onlar, Allah'ı bırakıp bilginlerini ve rahiplerini rabler (ilahlar) edindiler"** [Tevbe, 31] kavlinin tefsiri hakkında şöyle dediğini rivayet etmiştir: "Onlara tapmadılar ancak masiyette onlara itaat ettiler."[3]

Bir başka rivayette de şöyle demiştir: "Onlara bir şeyi helal kıldıklarında helal görmüşler, haram kıldıklarında da haram görmüşlerdir."[4]

Şeyhu'l İslam İbn-i Teymiyye رحمه الله şöyle demiştir: Allah'ı bırakıp bilginlerini ve rahiplerini rabler edinenler –Allah'ın haram kıldığını helal kılmada, helal kıldığını da haram kılmada onlara itaat edenler- iki türdür:

Birincisi: Onların, Allah'ın dinini değiştirdiklerini bilirler. Bu değiştirme

1 El Cevabu'l Kafi, 135.
2 Tirmizi, Hadis No:3095.
3 Taberi Tefsiri, C:14, Sh:213.
4 Taberi Tefsiri, C:14, Sh:212.

üzerine onlara tabi oluyorlar. Liderlerine tabi olma adına -onların peygamberlerin dinine muhalefet ettiklerini bildikleri halde- Allah'ın haram kıldığının helal, helal kıldığının haram olduğuna inanıyorlar. Bu, küfürdür. Allah ve Resulü bunu, onlara namaz kılıp secde etmeseler bile şirk saymıştır. Dine muhalif bir şey olduğunu bile bile dine muhalefette Allah'tan başkasına tabi olan, Allah ve Resulü'nün sözü dışındaki (dine muhalif) sözüne inanan kişi, onlar gibi müşriktir.

İkincisi: (Rahipler ve bilginler tarafından) Helalin haram, haramın helal kılındığına dair inançları sabit olup onlara Allah'a masiyette itaat ediyorlar. Müslüman'ın masiyetin masiyet olduğunu bile bile onu işlemesi gibi. Bunların hükmü günah ehli gibidir."[1]

Dördüncüsü; Sevgi Şirki: Bunun delili de Allahu Teala'nın şu kavlidir: **"İnsanlar içinde, Allah'tan başkasını 'eş ve ortak' tutanlar vardır ki, onlar (bunları), Allah'ı sever gibi severler."** [Bakara, 165].

Bu, Allah'la birlikte başkasını Allah gibi ya da daha fazla sevmektir.

İbn-i Teymiyye ﵀ şöyle demiştir: "Kim bir şeyi Allah gibi sever ya da Allah'ı yücelttiği gibi yüceltirse onu Allah'a eş yapmıştır."[2].

İbn-i Teymiyye ﵀ şöyle demiştir: "Büyük kurallardan biri de şudur: Allah'tan başka hiç kimsenin zatı ile mevcudiyeti doğru olmadığı gibi Allah'tan başka, zatı murad edilerek sevilen bir kimsenin bulunması da doğru değildir. Aksine Allah'tan başka rab yoktur, O'ndan başka ilah yoktur. Ve tam bir sevme ile zatı için sevilmeyi, tam bir yüceltmeyle zatı için yüceltilmeyi hak eden de ilahtır."[3].

İbn-i Kayyım şöyle demiştir: "Zatı için Allah'tan başkası sevilemez. Onun dışında sevilenlerin tümünün sevgisi Rab Tebareke ve Teala'nın sevgisine tabidir. Örneğin meleklerinin sevgisi, peygamberlerinin sevgisi, evliyalarının sevgisi. Bu sevgiler Allah'ın ﷻ sevgisine tabidir ve sevgisinin gereklerindendir. Zira sevilenin sevilmesi, onun sevdiği şeyleri de sevmeyi gerektirir."[4].

İbn-i Kayyım ﵀ şöyle demiştir: "Allah'la sevgi iki çeşittir:

Bir türü tevhidin aslını zedeler ki bu şirktir. Diğer türü ise ihlasın ve Allah

1 Mecmuu'l Fetava, 7/70.
2 Camiu'r Resail, 2/287.
3 Emradu'l Kulubi ve Şifauha, 1/71.
4 El Cevabu'l Kafi, 1/193.

sevgisinin kemalini zedeler ancak İslam'dan çıkarmaz.

Birincisi: Müşriklerin, putlarını ve ortaklarını sevmeleri gibi. Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"İnsanlardan bazısı da, Allah'tan başka bir takım ortaklar ediniyorlar da, onları Allah'ı sever gibi seviyorlar."** Bu müşrikler vesenlerini, sanemlerini ve ilahlarını Allah'la birlikte Allah'ı sevdikleri gibi seviyorlar. Bu tanrılaştırma ve bağlılık sevgisidir. Bunu da (Allah dışında sevilen o şeyden) korku, ummak, ibadet, dua takip eder. Bu sevgi, Allah'ın affetmediği apaçık şirktir. İman, bu ortaklara düşmanlık göstermeden, onlardan ve ehlinden şiddetle nefret etmeden, ehline de düşmanlık edip kendilerine karşı muharebe etmeden tamamlanmaz. Allah, tüm peygamberlerini bununla göndermiş, tüm kitaplarını bununla (bunun için) indirmiştir. Ateşi, bu şirki sevginin ehli için, cenneti de bu sevginin ehline karşı savaşan, bunda ve buna razı olmada onlara düşmanlık edenler için yaratmıştır.

İkinci Tür: Allah'ın nefisler için süslediği kadın, çocuk, altın, gümüş, cins at, davar ve ekin sevgisi. Bunlara olan sevgi şehevi bir sevgidir. Aynen aç kimsenin yemeğe, susuz olan kimsenin suya olan sevgisi gibi."[1].

1 Kitabu'r Ruh, 254.

ŞİRK TÜRLERİNİN İKİNCİSİ: KÜÇÜK ŞİRK

Küçük Şirk: Şeriatın "şirk" olarak vasıflandırdığı ancak İslam'dan çıkarmayan tüm sözler ve amellerdir.

Örneğin:

- **Allah'tan Başkasının Adıyla Yemin Etmek:** Allah Resulü ﷺ şöyle buyurmuştur: **"Kim Allah'tan başkasının adıyla yemin ederse şirk koşmuştur."**[1]
- **"Allah Ve Sen Dilersen" Sözü:** Huzeyfe bin Yeman'dan rivayet edildiğine göre Müslümanlardan bir kişi rüyasında ehli kitaptan bir adamla karşılaştı. O kişi (Ehli kitap olan kişi) şöyle dedi: "Allah ve Muhammed dilerse diyerek şirk koşmasanız siz ne güzel bir kavimsiniz." Rüyayı gören sahabe gelip bunu Allah Resulü'ne ﷺ anlattı. Allah Resulü ﷺ de şöyle buyurdu: **"Bilmiş olun ki Vallahi sizin bu kelimeyi kullandığınızı bilmiyordum. Önce Allah dilerse, sonra Muhammed dilerse, deyin."**[2].

Bu ikisinin ölçüsü şudur: Bir kişi yücelikte ve dilemede Allah'la eşit olduğuna inanmadan (Allah'tan başkasının adıyla) yemin eder ya da Allah'ın meşietini (dilemesini) başkasının dilemesiyle bir tutarsa bu küçük şirktir.

Ancak adına yemin edilen şeyi, Allah'ı yüceltmek gibi ya da daha üst şekilde yüceltirse bu büyük şirk olur.

- **Belayı Defetmek ya da Ortadan Kaldırmak İçin Temime, Halka ve İp Takmak:**[3]

Allah Resulü ﷺ şöyle buyurmuştur: **"Kim temime takarsa kesinlikle şirk koşmuştur."**[4].

1 Ahmed bin Hanbel, Müsned, Hadis No:5375; Ebu Davud, Sünen, Hadis No:3251.
2 Ahmed bin Hanbel, Müsned, Hadis No:23339; İbn-i Mace, Sünen, Hadis No:2118.
3 **Temime:** Bazı kıymetli taşlardır ki; Araplar kendi çocuklarına takar ve bunlarla nazar gibi şeylerden çocuklarını koruduklarını zan ederlerdi.
4 Müsnedi Ahmed bin Hanbel Hadis No:17422 güçlü bir senetle rivayet etmiştir.

Bunun ölçüsü de şudur: Bir kişi temime ya da ipi belayı ortadan kaldırma ya da defetmede sebep (vesile) olduğu gerekçesiyle takarsa bu küçük şirktir.

Ama temime ve benzerlerinin zatıyla etkili olduğu, belayı zatıyla ortadan kaldırıp defettiğine inanırsa bu büyük şirktir.

Alimler bundan bir kural çıkarmışlardır: Kim, şeriat ya da sahih tecrübe yoluyla sabit olmamış (bilinmeyen) bir şeyin sebep olduğuna inanırsa küçük şirke düşmüştür.

- **Riyanın Basit (az miktarda) Olanı:** Riya: Amelle insanlara gösteriş yapmak. Görmek kelimesinden gelmektedir. Yani amelin insanlar görsün diye süslenmesidir.

Mahmud bin Lebid'in şöyle dediği rivayet edilir: "Allah Resulü ﷺ şöyle buyurdu: **"Sizin hakkınızda en çok korktuğum şey küçük şirktir."**

"Küçük şirk nedir" dediler.

Allah Resulü: "**Riyadır",** buyurdu."[1]

Burada kasıt, bir ibadet türünde bulunan ya da bir ibadete peyda oluveren az miktardaki riyadır. Yoksa amellerin hepsi riya ise bu, büyük şirk kısımlarından olan niyet ve kasıt şirkine girer.

Tıyare: Uğursuzluk. Bu, iyimserliğin zıddıdır. Tıyare; bir işi yapmaya ya da bir yolculuğa çıkmaya ya da benzeri bir şeye kalkışıp hoşlanmadığı bir şey görünce ya da duyunca kötümser düşünerek (bunun uğursuzluk işareti olduğunu düşünüp) kalkıştığı şeyden vazgeçmesi.

(Örneğin çıkacağı yolda kaza olduğunu duyup bunun uğursuzluk işareti olduğuna inanıp bu yolculuktan vazgeçmesi).

Abdullah bin Mesud'dan şöyle dediği rivayet edilmiştir: "Allah Resulü ﷺ şöyle buyurmuştur: **"Tıyare şirktir."**[2]

Allah Resulü ﷺ şöyle buyurmuştur: "(Bu ümmette şirk, siyah karıncanın gecenin karanlığında siyah bir kaya üzerinde yürümesinden daha gizlidir.) Bunun kefareti de (Allah'ım sana bir şeyi bilerek ortak

1 Ahmed bin Hanbel, Müsned, Hadis No:23630.
2 Ahmed bin Hanbel, Müsned, Hadis No: 3687; İbn-i Mace, Sünen, Hadis No:3538 sahih senetle rivayet etmiştir.

koşmaktan sana sığınırım ve bilmediğim (bilmeden işlediğim) günahtan da sana istiğfar ederim.) sözüdür.[1]

1 Buhari El-Edebu'l Müfred'de Hadis No:716 rivayet etmiştir ve sahihtir.

BÖLÜM

KÜFÜR VE KISIMLARI

Küfür (lugat olarak): Örtmek, kapatmak.

Ebu Mansur El Herevi ﵀ şöyle demiştir: "Küfre gelince onun çeşitleri vardır. Kelimenin aslı "bir şeyi örttüm, yani kapattım"dan gelmektedir. Geceye de karanlığıyla eşyaları örttüğü için "kafir" (örten) denmiştir. Bir kişi Allah'ın nimetini gizleyip şükretmediğinde "Filan kişi Allah'ın nimetini örttü (inkar etti) denir."[1].

İlim ehlinin ﵏ şeriatta küfrü tanımlamaları, İslam'ın asıllarını inkar, yalanlama ve İslam'ın nevakızlarından birini işleme durumuna göre değişmektedir.

İbn-i Hazm küfrü tarif ederek şöyle der: "Küfür dinde: Bir kimseye hak ulaştırılarak (tebliğ edilerek) hüccet ikame edildikten sonra Allahu Teala'nın, kendisine iman edilmesini farz kıldığı bir şeyi dili ile olmaksızın kalbiyle ya da kalbiyle olmaksızın diliyle ya da ikisiyle birlikte inkar eden ya da işlediği zaman kendisini imandan çıkaracağına dair bir nass bulunan bir ameli işleyen kimsenin niteliğidir."[2]

KÜFÜR İKİ ÇEŞİTTİR

Birinci Tür: Dinden çıkaran küfür. Bu da 5 kısımdır.

Birinci Kısım: Yalanlama küfrü. Bunun delili Allahu Teala'nın şu kavlidir: **"Allah hakkında yalan uydurup iftira edenlerden veya kendisine hak geldiği zaman onu yalan sayandan daha zalim kimdir? İnkar edenlere cehennem içinde bir konaklama yeri mi yok?"** [Ankebut, 68].

Kur'an'ı ya da ondan bir kısmı ya da bir ayeti veya Allah Resulü'nden ﷺ sabit olan sahih sünneti yalanlamak dinden çıkaran büyük küfürdür.

1 Ez Zahir fi garibi elfaz Eş-Şafii, 1/249.
2 El İhkam fi Usulü'l Ahkam, 1/49.

İkinci Kısım: Tasdik etmekle birlikte ondan kaçınıp büyüklenme küfrü. Bunun delili ise Allahu Teala'nın şu kavlidir: **"Ve meleklere: "Adem'e secde edin" dedik. İblis hariç (hepsi) secde ettiler. O ise, diretti ve kibirlendi, (böylece) kafirlerden oldu."** [Bakara, 34].

Allah'a ibadete ya da Allah Resulü'nün sünnetine uymaya karşı büyüklenen kimse İslam'dan çıkaran küfürle kafirdir.

Üçüncü Kısım: Şek (şüphe) küfrü. Bunun delili de Allahu Teala'nın şu kavlidir: **"Kendi nefsinin zalimi olarak (böylece) bağına girdi (ve): "Bunun sonsuza kadar kuruyup-yok olacağını sanmıyorum" dedi. Kıyamet-saati'nin kopacağını da sanmıyorum. Buna rağmen Rabbime döndürülecek olursam, şüphesiz bundan daha hayırlı bir sonuç bulacağım. Kendisiyle konuşmakta olan arkadaşı ona dedi ki: "Seni topraktan, sonra bir damla sudan yaratan, sonra da seni düzgün (eli ayağı tutan, gücü kuvveti yerinde) bir adam kılan (Allah)ı inkar mı ettin? Fakat, O Allah benim Rabbimdir ve ben Rabbime hiç kimseyi ortak koşmam."** [Kehf, 35-38].

Her kim İslam dininde bilinmesi zorunlu olan bir şey hususunda şüphe duyarsa kafir olur. Ancak İslam'a yeni girmiş olup kanunları (İslam kanunlarını) bilmiyor olan kişi ya da ilimden, alimlerden uzak bir mekanda bulunup da öğrenme ve cehaletinden kurtulma imkanı olmayan kişi müstesna.

Dördüncü Kısım: Yüz çevirme küfrü. Bunun delili Allahu Teala'nın şu kavlidir: **"İnkar edenler ise, uyarıldıkları şeyden yüz çeviren(kimseler) dir."** [Ahkaf, 3].

Bunun beyanı, nevakızların açıklanması kısmında geçmektedir.

Beşinci Kısım: Nifak küfrü. Bunun delili Allahu Teala'nın şu kavlidir: **"Bu, onların iman etmeleri, sonra inkar etmeleri dolayısıyla böyledir. Böylece kalplerinin üzerini mühürlemiştir, artık onlar kavrayamazlar."** [Münafikun, 3].

Nifak: İmanı izhar edip içinde küfrü saklamaktır.

İkinci Tür Küfür: Küçük Küfür.

Bu, şeriatta küfür olduğu belirtilip büyük küfür derecesine ulaşmayan ve dinden çıkarmayan tüm küfürlerdir.

Nimete nankörlük etmek gibi. Zira Allahu Teala bu hususta şöyle buyurmaktadır: **“Allah bir şehri örnek verdi: (Halkı) Güvenlik ve huzur içindeydi, rızkı da her yerden bol bol gelmekteydi; fakat Allah’ın nimetlerine nankörlük etti, böylece Allah yaptıklarına karşılık olarak, ona açlık ve korku elbisesini tattırdı.”** [Nahl, 112].

Nesebe dil uzatmak, ölü arkasından feryatla ağlamak gibi. Allah Resulü ﷺ şöyle buyurmuştur: **“İnsanlarda iki haslet vardır ki, bu iki haslet onlarda küfürdür. Nesebe dil uzatmak ve ölüye feryad ederek ağlamak.”**[1].

Ve öldürme gibi. Allah Resulü ﷺ şöyle buyurmuştur: **“Müslüman’a sövmek fısk, onunla kıtal etmek küfürdür.”**[2].

1 Müslim Hadis No:67

2 Buhari Hadis No:48; Müslim Hadis No:64

BÖLÜM

NİFAK VE KISIMLARI

Nifak asıl olarak dışın içe muhalif olması ya da bir şey izhar edip (ortaya koyup-gösterip) onun aksini saklamaktır.

Şer'an ise: İman izhar edip (imanlı gibi gözüküp) içinde küfür saklamasıdır.

İbn-i Recep ﷺ şöyle demiştir: "Sahabelerin yanında nifak: İçtekinin aleni olana muhalif olmasıdır."[1].

İbn-i Kesir ﷺ şöyle demiştir: "Nifak: Hayır gösterip içinde şer saklamaktır."[2].

Nifak İki Kısımdır: Büyük, küçük.

İbn-i Kayyım ﷺ şöyle demiştir: "Nifak, kişinin farkında olmadan içini kaplayan amansız-gizli bir hastalıktır. Bu, insanlara gizli bir durumdur. Çok kez, kendi içine karışan kişiye de gizlidir. (Münafık olduğunun farkında değildir). Islah edici olduğunu iddia eder ancak ortalığı bozucudur. Bu (nifak) iki çeşittir: Büyük ve küçük."[3]

Büyük Nifak:

Büyük Nifakın Aslı: İman izhar edip içinde küfür gizlemek

Şeyh Şankıti ﷺ şöyle demiştir: "Münafık, iman açığa çıkarıp küfrü saklayandır."[4]

Büyük nifak sahibi ateşin en aşağısı tabakasındadır. Zira Allahu Teala şöyle buyurmaktadır: **"Gerçekten münafıklar, ateşin en alçak tabakasındadırlar. Onlara bir yardımcı bulamazsın."** [Nisa, 145]

Büyük nifakın birçok çeşidi vardır. Bunlardan bazıları inançsal (itikadi)

1 Camiu'l Ulum ve'l Hikem, 1/434.
2 İbn-i Kesir Tefsiri, 1/48.
3 Sıfatu'l Munafikin, 1/3.
4 El Uzbu'l Munir, 5/619.

bazıları da amelidir. Kitap ve sünnet bunlara işaret etmiştir. Bazıları şunlardır:

İnançsal Olanlar:

1-Allah Resulü'nü ﷺ ya da getirdiği şeyden bazılarını yalanlamak.

2-Allah Resulü'nden ﷺ ya da getirdiği bazı şeylerden nefret etmek.

3-Allah Resulü'nün ﷺ dininin alçalmasına sevinip zafere ulaşmasından hoşlanmamak.

4-Haber verdiği şeyleri tasdik etmenin vucubiyetine inanmamak.

5-Emrettiği şeyde ona itaat etmek gerektiğine inanmamak.

Ameli Olanlar:

1-Allah Resulü'ne ﷺ eziyet etmek ya da kusurlu olduğu ithamında bulunmak ya da ayıplamak.

2-Mü'minlere karşı kafirlere destek olup yardım etmek.

3-İmanları, Allah'a ve resulüne itaatleri nedeniyle mü'minlerle dalga geçip alay etmek.

4-Allah ve Resulü'nün ﷺ hükmünden kaçınıp yüz çevirmek.

Küçük Nifak:

Küçük nifakın 5 niteliği bulunmaktadır: Bunlar da Allah Resulü'nün ﷺ şu hadisinde zikredilmektedir: **"Münafığın alameti üçtür: Söz söylerken yalan söyler; va'd ettiği vakit sözünde durmaz; kendisine bir şey emanet edildiği zaman hıyanet eder."** Bir rivayette de şöyle geçer: **"Ahd ettiğinde ahdini tutmamak; husumet zamanında da haktan ayrılmaktır."**[1].

Büyük Nifak ile Küçük Nifak Arasındaki Farklar:

1-Büyük nifak dinden çıkarır, küçük nifak dinden çıkarmaz.

2-Büyük nifak, mü'minden sadır olmaz, ancak küçük nifak mü'minden sadır olabilir.

Büyük nifak işleyen kimseye "münafık" ismi verilir. Ancak küçük nifak türlerinden birini işleyen kişinin mutlak manada "münafık" diye nitelendirilmesi doğru olmaz. "Kendisinde nifak niteliklerinden biri var" denir.

1 Buhari, Hadis No:33; Müslim, Hadis No:59.

BÖLÜM

İSLAM'IN NEVAKIZLARI

Nevakız (lugat olarak): Nakız'ın çoğulu. Nakz: Çözme. "Nakaza'ş şey" denir: Yani bir şeyi bağladıktan sonra çözdü.

Istılah Olarak: İslam'ı bozan şeyler. Ne zaman (bir Müslüman'da) ortaya çıkarsa onun İslam'ını bozar. Amelini boşa çıkartır ve bu kişi sonsuz ateşte kalıcılardan olur.

Nakız: Somut da olabilir soyut da.

Somut Olanlar: İp, örgü gibi.

Soyut Olanlar: Ahdi bozmak, abdesti bozmak gibi. Yani insan, kendisine emredilen şeyi yapar ve ona bağlı kalırsa bu, düğüm ve bağ gibidir. Kim de bunun aslına aykırı bir şey getirirse (yaparsa) o şeyi çözmüş gibi olur. Bu sadece, manaların daha iyi anlaşılabilmesi ve zihinlerde şekillenebilmesi için verilen somut bir örnektir.

İnsan tevhid kelimesini nutkettiğinde bu onun için; tevhidin haklarına, gereklerine ve zorunluluklarına bağlılık açısından bir ahd, düğüm gibidir. Tevhidin aslından bir şeye muhalefet ederse bu düğümü çözmüş olur.

Birinci Nakız: Allahu Teala'ya ibadette şirk koşmak. Bunun açıklaması daha önceki bölümlerde geçmişti.

İkinci Nakız: Allah ile kendisi arasında aracı kılan kişi. Onlara dua edip şefaat ister, onlara tevekkül eder. Bu kişi icmaen kafir olmuştur.

Bu nakız, en çok görülen ve insan için en tehlikeli olanıdır. Çünkü çokları 'Müslüman' diye isimlendirildiği halde İslam'ı, hakikatini bilmeden kendisi ile Allah ﷻ arasına aracılar koymaktadır. Bu aracılara; afetleri ortadan kaldırmaları, tasalılara yardım etmeleri, acıları gidermeleri için dua ederler. Bunlar, Müslümanların icmaı ile kafirdirler. Çünkü Allahu Teala, Zariyat

Suresi'nin 56. ayetinde **"Ben, cinleri ve insanları yalnızca bana ibadet etsinler diye yarattım"** buyurduğu üzere insanları ancak hiçbir ortağı olmayan kendisine kulluk etsinler diye yaratmıştır.

Kim de Allah'la kendisi arasına aracılar koyup onlara dua eder, onlardan umar, ihtiyaçlarını isterse Allah'a şirk koşmuştur. Onunla, peygamberimiz Muhammed'in ﷺ kendilerine gönderildiği müşrikler arasında hiçbir fark yoktur.

Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"Haberin olsun; halis (katıksız) olan din yalnızca Allah'ındır. O'ndan başka veliler edinenler (şöyle derler:) "Biz, bunlara bizi Allah'a daha fazla yaklaştırsınlar diye ibadet ediyoruz." Elbette Allah, kendi aralarında hakkında ihtilaf ettikleri şeylerden hüküm verecektir. Gerçekten Allah, yalancı, kafir olan kimseyi hidayete erdirmez."** [Zümer, 3].

Üçüncü Nakız: Kim müşrikleri tekfir etmez ya da küfürlerinde şüphe duyar ya da yollarını doğru görürse.

Kafiri tekfir etmeyen ya da küfründen şüphe eden kişi meselesinin, bu niteliği taşıyan kişi hakkında hüküm verilmeden önce doğru bir şekilde anlaşılması gerekir. Bu da küfür çeşitlerini ve tekfir edilmedikleri ya da küfürlerinden şüphe edildiği takdirde küfre düşülen kafirlerin kimler olduğunu bilmekle olur.

Alimler bu meselenin istisnasız olmadığını, aksine meselenin detaylı olduğunu açıklamışlardır. Bu nakızın ölçülerini anlamayan bir kimsenin bu anlayışsızlığı, onu zincirleme tekfire ve bu hususta mutezileye uymaya götürür.

Bu meselenin hükmünde detaya girmeden önce bu meseledeki tekfirin dayanağını belirlememiz gerekir. Zira bu nakızda dayanağı gözden geçirip belirlemede başarılı olamayan bazıları, bu meseledeki tekfirin dayanağını mutlak olarak "tağuta küfretme"nin kaidesi kapsamında tasnif etmektedir. Oysa bu, birçok sapmayı da peşinden getiren bir hatadır.

Eğer Allah'ın kitabını incelersek kafirleri tekfir etmeyenlerin küfrünün dayanağının kitabı ve sünneti yalanlamak olduğunu görürüz. Zira Allahu Teala İslam dinine mensup olmayan herkesin küfrünü belirtmiştir. Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"Şüphesiz, kitap ehlinden ve müşriklerden inkar edenler, içinde sürekli kalıcılar olmak üzere cehennem ateşindedirler.**

İşte onlar, yaratılmışların en kötüleridir." [Beyyine, 6].

Allahu Teala şöyle buyuruyor: "**Kim İslam'dan başka bir din ararsa asla ondan kabul edilmez. O, ahirette de kayba uğrayanlardandır.**" [Al-i İmran, 85].

Allahu Teala şöyle buyuruyor: "**Hiç şüphesiz din, Allah katında İslam'dır. Kitap verilenler, ancak kendilerine ilim geldikten sonra, aralarındaki "kıskançlık ve hakka başkaldırma" (bağy) yüzünden ayrılığa düştüler. Kim Allah'ın ayetlerini inkar ederse, (bilsin ki) gerçekten Allah, hesabı pek çabuk görendir.**" [Al-i İmran, 19].

Allah Resulü şöyle buyuruyor: "**Muhammed'in nefsi elinde olan Allah'a yemin ederim ki eğer bu ümmetten bir Yahudi veya Hıristiyan beni işitir de sonra benimle gönderilene iman etmeden ölürse mutlaka cehennemliklerden olur.**"[1]

Allah Resulü bir başka hadiste de şöyle buyuruyor: "**Muhammed'in nefsi elinde bulunan Allah'a yemin ederim ki, ben sizin cennet ehlinin yarısı olmanızı kuvvetle ümit ediyorum. Şu da muhakkak ki, cennete Müslüman nefisten başkası girmeyecektir. Sizler şirk ehline nispetle siyah öküzün derisi üzerindeki beyaz kıl mesabesinden başka değilsiniz. Yahut da sanki kırmızı öküzün derisi üzerindeki siyah kıl mesabesinde!**"[2]

Bu naslar, Allah'ın katında dinin İslam olduğuna, Yahudilerin, Hıristiyanların, müşriklerin ve İslam dinini benimsemeyen herkesin de kafir olduğuna ve ateşte sonsuz kalıcı olduğuna delil teşkil etmektedir.

Buna binaen Allah ve Resulü'nün ﷺ tekfir ettiğini tekfir etmemek Allah'ın kitabını ve Allah Resulü'nün ﷺ sünnetini yalanlamak sayılır. Kitabı ve sünneti yalanlayan da icma ile kafirdir.

Allahu Teala şöyle buyuruyor: "**Allah'a karşı yalan söyleyenden ve kendisine geldiğinde doğruyu (Kur'an'ı) yalanlayandan daha zalim kimdir? Kafirler için cehennemde bir konaklama yeri mi yok?**" [Zümer, 32].

Allahu Tela şöyle buyuruyor: "**Allah hakkında yalan uydurup iftira edenlerden veya kendisine hak geldiği zaman onu yalan sayandan daha**

---

1 Müslim, Hadis No:153.

2 Buhari. Hadis No:6528; Müslim, Hadis No:221

zalim kimdir? Kafirler için cehennemde bir konaklama yeri mi yok?" [Ankebut, 68].

Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"Şüphesiz, kendilerine zikir gelince onu inkar edenler (ateşin içine bırakılırlar); oysa o, aziz (şerefi yüksek, üstün) bir Kitaptır. Batıl, ona önünden de, ardından da gelemez. (Çünkü Kur'an,) Hüküm ve hikmet sahibi, çok övülen (Allah)tan indirilmedir."** [Fussilet, 41- 42].

Bu naslarda, Allah'ın kitabını yalanlayanın kafir olduğuna dair açık delil vardır.

Ed Durer'de şöyle geçer: "Müşrikleri tekfir etmeyen Kur'an'ı tasdik etmemektedir. Zira Kur'an, müşrikleri tekfir etmiş, tekfir edilmelerini, kendilerine karşı düşmanlık edilip savaşılmasını emretmiştir."[1].

Yukarıda geçenlere binaen kafirlerin genel olarak iki kısma ayrıldığını görüyoruz:

Birincisi: Asli kafirler ki bunlar, İslam dinine mensup olmayan herkestir.

Kitap ve sünnet bunların kafir olduğunu belirtmiştir. Bunları tekfir etmeyen de şüphesiz kafirdir.

Kadı İyad şöyle demiştir: "Bu nedenle, İslam dışında bir dini benimseyenleri tekfir etmeyenleri, tekfirlerinde duraksayanları, tekfirleri hususunda şüphe edenleri veya dinlerini doğru görenleri, her ne kadar (bize) İslam'ını gösterse de İslam'a inansa da, İslam dışında tüm dinlerin geçersiz olduğuna inansa da, bunun aksini (İslam'a ters düşen şeyi yani kafirleri tekfir etmeyişini) izhar etmesi nedeniyle onları tekfir ediyoruz."[2].

Allame Abdullah Ebu Batin ﷺ şöyle demiştir: "Müslümanlar, Yahudileri, Hıristiyanları tekfir etmeyen ya da küfürlerinde şüphe duyan kişinin küfrü üzerinde icma etmişlerdir. Bizler, bunların çoğunun cahiller olduğundan eminiz."[3].

İkincisi: Kim İslam dinine mensup olur sonra da İslam'ın nevakızlarından birini işlerse, bu kişiyi tekfir etmeyenin hükmü, (tekfir edilmesi gereken kişinin) küfrünün açıklığına ve netliğine göre değişmektedir. Küfrü ne kadar açık ve netse onu tekfir etmeyenin küfrü de o derece yakındır. Diğer yandan

1 Ed Dureru's Seniyye, 9/291.
2 Eş Şifa, 2/610.
3 Risaletu'l İntisar.

tekfire neden olan konuyu ne kadar bir tür tevil ya da ihtilaf kuşatırsa onu tekfir etmeyenden küfrün savuşturulması da (tekfir edilmemesi) o kadar güçlüdür.

Dördüncü Nakız: Allah Resulü'nün gösterdiği yoldan daha kamil bir yol bulunduğuna ya da onun hükmü dışında başkasının hükmünün daha iyi olduğuna inanmak. Tağutların hükmünü onun hükmüne tercih eden kimse gibi, ki bu kişi kafirdir.

Allah Resulü ﷺ Cuma hutbesinde şöyle diyordu: **"Ve sonra: sözün en hayırlısı Allah'ın kitabıdır. Yolların en hayırlısı da Muhammed'in yoludur."**[1]

Bilindiği üzere İslam, iki asıl üzerine bina edilmiştir: Kitap ve sünnet.

Allah Resulü'nün ﷺ yolu; dini anlatma, dinle amel etme ve dini tefsir etmedir. Kim Allah Resulü'nün ﷺ yolu dışında bir yolun, onun yolundan daha kamil olduğunu iddia ederse, İslam dini dışında bir dinin İslam dininden daha kamil olduğunu iddia etmiş olur. Bu da Müslümanların icmaı ile küfürdür.

Oysa Allahu Teala bu ümmete dini kemaline erdirip, ümmetin üzerine nimetini tamamlayarak lütufta bulunmuştur.

Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"Bugün size dininizi kemale erdirdim, üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve size din olarak İslam'ı seçip-beğendim. Kim 'şiddetli bir açlıkta kaçınılmaz bir ihtiyaçla karşı karşıya kalırsa' -günaha eğilim göstermeksizin- (bu haram saydıklarımızdan yetecek kadar yiyebilir.) Çünkü Allah bağışlayandır, esirgeyendir."** [Maide, 3].

Allah'ın bizler için beğendiği din, dinlerin en kamili, en efdali ve en kolayıdır. Bu dini, Allah Resulü ﷺ tebliğ ve tefsir etmiş, onunla amel etmiştir. Onun irşadı dindir. Din de kamildir. Ondan daha kamil bir din yoktur. Allah Resulü'nün ﷺ yolundan da daha kamil bir yol yoktur.

Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"Kim İslam'dan başka bir din ararsa asla ondan kabul edilmez. O, ahirette de kayba uğrayanlardandır."** [Al-i İmran, 85].

Beşinci Nakız: Allah Resulü'nün ﷺ getirdiği bir şeyden nefret eden kimse. Bu kimse, El İkna'nın müellifi ve diğerlerinin naklettiği üzere alimlerin ittifakıyla o şeyle amel etse bile kafirdir.

1 Müslim, Hadis No:867.

Allahu Teala, Resulü'ne ﷺ indirdiği şeyden nefret eden (beğenmeyen) kimsenin küfrüne hükmederek şöyle buyurmaktadır: **"İnkar edenler ise, yüzükoyun-düşüş, onlara olsun; (Allah,) amellerini giderip-boşa çıkarmıştır. İşte böyle; çünkü onlar, Allah'ın indirdiğini çirkin (kerih) gördüler, bundan dolayı, O da, onların amellerini boşa çıkardı."** [Muhammed, 8-9].

Allah Resulü'nün ﷺ getirdiği bir şeyden –ister söz ister fiil olsun- nefret etmek, itikat nifakı türlerindendir ve sahibi, ateşin en aşağı tabakasındadır.

Dinde bir şeyden nefret etmek iki surette olur:

Birincisi: Dinden bir şeyden "teşri" olduğu için nefret etmek. Bu, küfürdür.

İkincisi: Dinden bir şeyden teşri olduğu için değil, onun hak olduğunu bilip tasdik etmesine rağmen fıtraten hoşlanmamak. Allahu Teala'nın şu ayette buyurduğu gibi: **"Savaş, hoşunuza gitmediği halde üzerinize yazıldı (farz kılındı).**" [Bakara, 216]. Bu, savaşta canların telef olması söz konusu olduğu için bir hoşlanmamadır.

Teşrinin kendisinden nefret ettiği için değil de cimriliğinden zekat vermekten hoşlanmayan kişi gibi. Bu, tekfir edilmez.

Altıncı Nakız: Allah Resulü'nün ﷺ dininden bir şeyle ya da bir sevabı ya da cezasıyla alay etmek.

Bunun delili Allahu Teala'nın şu kavlidir: **"Onlara sorarsan, andolsun: "Biz dalmış, oyalanıyorduk" derler. De ki: "Allah ile, O'nun ayetleriyle ve elçisiyle mi alay ediyordunuz? Özür belirtmeyiniz. Siz, imanınızdan sonra küfre saptınız. Sizden bir topluluğu bağışlasak da, bir topluluğunuzu gerçekten suçlu-günahkar olmaları nedeniyle azablandıracağız."** [Tevbe, 65-66].

Allah Resulü'nün ﷺ getirdiği bir şeyle alay etmek, alay etmeyi kastetmese bile –takılıp şaka yapmak gibi- Müslümanların icmaı ile küfürdür.

İbn-i Cerir, İbn-i Ebi Hatim, Ebu Şeyh ve diğerleri Abdullah bin Ömer'den şöyle dediğini rivayet etmişlerdir: "Tebuk gazvesinde birisi bir mecliste: Bizim şu kurralarımız kadar midelerine düşkün, dilleri yalancı ve düşmanla karşılaşma esnasında korkak kimseyi hiç görmedim, demişti. Birisi mescidde: Yalan söyledin, fakat sen münafıksın. Mutlaka Allah Resulü'ne ﷺ haber vereceğim, dedi. Bu, Allah Resulü'ne ﷺ ulaştı ve Kur'an (ayet) nazil oldu. Abdullah bin Ömer der ki: Ben onu gördüm.

Allah Resulü'nün ﷺ devesinin palanına (üzengisine) asılmış ve taşlar ayağını yaralıyorken: Ey Allah'ın elçisi, biz sadece eğleniyorduk, diyor ve Allah Rasulü ﷺ de : **"Allah ile O'nun ayetleri ve peygamberiyle mi alay ediyordunuz? Ma'zeret beyan etmeyin, gerçekten siz inanmanızdan sonra küfrettiniz"** [Tevbe, 65-66] buyuruyordu.

"Biz sadece dalmış eğleniyorduk" sözleri: (Bazı rivayetlerde geldiği üzere) "Yani gerçekten alay etmeyi kast etmedik, kastımız dalıp eğlenmekti, bununla yolun sıkıntısını atlatıyorduk" demişlerdir. Bununla birlikte Allah ﷻ onları yine de tekfir etti. Çünkü bu konuda dalıp eğlenmek olmaz. Onlar bu sözle, daha önce mü'min olmalarına karşın kafir oldular.

Alay Etmek İki Şekilde Olur:

Birincisi: Dinden bir şeyle alay etmek. Namazla ya da ezanla ya da bunun gibi İslam'ın açık şiarlarından biriyle alay eden kimse gibi. Bu küfürdür.

İkincisi: Sünneti uygulayan, şeriatla amel eden bir kimseyle alay etmek. Bunun da iki şekli vardır.

1-Sünneti uyguladığı ve şeriatla amel ettiği için alay etmek. Burada alay, dinle alay etmektir ve küfürdür.

2-Uyguladığı sünnet ya da üzerine olduğu dinle değil şahsın kendisiyle alay etmek ki bu küfür değil fısktır.

Uyarı: Her Müslüman'ın Allah'ın diniyle ve Allah Resulü'nün ﷺ getirdiğiyle alay edenleri, kendilerine en yakın insanlar bile olsa boykot ve terk etmesi, onlardan olmamak için onlarla oturmaması gerekir. Zira Yüce Allah şöyle buyurmaktadır: **"O, size Kitapta: "Allah'ın ayetlerinin inkar edildiğini ve onlarla alay edildiğini işittiğinizde, onlar bir başka söze dalıp geçinceye kadar, onlarla oturmayın, yoksa siz de onlar gibi olursunuz" diye indirdi. Doğrusu Allah, münafıkların ve kafirlerin tümünü cehennemde toplayacak olandır."** [Nisa, 140].

Yedinci Nakız: **Sihir.** Bunlar arasında sarf (uzaklaştırma) ve atf (sevdirme, kalbini ısındırma) türleri vardır ki kim bunu yaparsa ya da bundan razı olursa kafir olur.

Bunun delili Allahu Teala'nın şu kavlidir: **"Ve onlar, Süleyman'ın mülkü (nübüvveti) hakkında şeytanların anlattıklarına uydular. Süleyman inkar etmedi; ancak şeytanlar inkar etti. Onlar, insanlara sihri ve**

Babil'deki iki meleğe Harut'a ve Marut'a indirileni öğretiyorlardı. Oysa o ikisi: "Biz, yalnızca bir fitneyiz, sakın inkar etme" demedikçe hiç kimseye (bir şey) öğretmezlerdi. Fakat onlardan erkekle karısının arasını açan şeyi öğreniyorlardı." [Bakara, 102].

Sihir lugat olarak, sebebi gizli ve belli olmayan şeye denir.

Şer'an ise; sihirbazın, büyü yapılan kişiye zarar vermek için şeytanları kullanma aşamasına kendisi vasıtasıyla ulaşabildiği düğümler ve okumalardır.

Ehli Sünnet ve'l Cemaat itikadına göre -Mutezile'nin aksine sihrin hakikati söz konusudur.

Allame İbn-i Kayyım ﵀ şöyle demiştir: "Bu, sahabelerden ve seleften kesintisiz olarak gelen eserlere ve fukahanın, tefsir ve hadis ehlinin, tasavvuf ehlinden kalp sahiplerinin üzerinde ittifak ettiği ve akıl sahiplerinin genelinin bildiği şeye (sihrin etkisinin olduğuna) terstir. Nitekim; hastalık, ağırlık, çözme, bağlama, sevgi, nefret, değiştirme ve benzeri etkiler yapan sihir, mevcuttur ve insanların geneli tarafından bilinmektedir."[1].

Sihir Türlerinden: Uzaklaştırma (Sarf) Ve Sevdirip Isındırma (Atf):

Uzaklaştırma: Bir insanı hoşlandığı, sevdiği bir şeyden uzaklaştırmak. Örneğin bir adamı karısını sevmekten uzaklaştırıp nefret ettirtmek.

Sevdirip Isındırma: Uzaklaştırma gibi bir sihir işi. Bunda da kişiye, şeytani yollar aracılığıyla hoşlanmadığı bir şeyin sevdirilmesi söz konusudur.

Sihirbazın Hükmü: Sihirbaz hususunda alimler ﵏ tekfir edilir mi edilmez mi diye ihtilaf etmişlerdir.

Yazarın ﵀ kelamının zahirinden anlaşıldığı üzere Allahu Teala'nın **"Biz, yalnızca bir fitneyiz, sakın inkar etme"** kavline bakılaraktan tekfir edilir. Bu, İmam Ahmed, Malik ve Ebu Hanife'nin görüşüdür. Cumhurun görüşü de bu şekildedir.

Şafii'nin ﵀ görüşüne göre ise eğer bir kişi sihir öğrenirse ona "bize sihrini vasfet" denir. Eğer vasfı küfrü gerektirecek türden ise o kafirdir. Ancak vasfı küfür derecesine ulaşmıyorsa tekfir edilmez.

Allame Şankıti ﵀ şöyle demiştir: "Bu meselede tahkik (doğruya ulaşmak) tafsille (detay) olur. Eğer sihirde yıldızlar, cin ya da küfre götürecek şekilde

1 Bedaiu'l Fevaid, 2 /227.

Allah'tan başkası yüceltiliyorsa bu tartışmasız küfürdür. Bu tür sihre örnek, Bakara Suresi'nde zikredilen Harut ve Marut'un sihridir. Bu, Allahu Teala'nın **"Süleyman inkar etmedi; ancak şeytanlar inkar etti. Onlar, insanlara sihri ve Babil'deki iki meleğe Harut'a ve Marut'a indirileni öğretiyorlardı"** ve **"Andolsun onlar, bunu satın alanın, ahiretten hiç bir payı olmadığını bildiler"** (Bakara Suresi, 102) ve **"Büyücü ise nereye varsa kurtulamaz."** (Taha Suresi, 69) kavlinin işaret ettiği üzere tartışmasız küfürdür.

Eğer sihir, boyalar gibi bazı eşyaların özelliklerinden yardım alınarak yapılan ve küfrü gerektirmeyen bir şey ise bu şiddetli şekilde haramdır ancak sahibini küfür seviyesine ulaştırmaz."[1].

Bil ki sahih kavle göre her iki halde de sihirbazın öldürülmesi gerekir. Çünkü o yeryüzünde fesat çıkarmakta, koca ile karısının arasını ayırmaktadır. Yeryüzünde kalmasında hem bireyler hem de toplumlar açısından büyük tehlike ve fesat söz konusudur. Öldürülmesiyle fesadı ortadan kaldırılır, kullar ve ülkeler onun şerrinden kurtulup rahat eder.

Becale bin Abde'nin şöyle dediği rivayet edilir: "Ben Ciz'i bin Muaviye'nin katibiydim. Bize Ömer bin Hattab'dan "erkek, kadın bütün sihirbazları öldürün" diye bir yazı geldi. Biz de üç sihirbaz öldürdük."

Sihirbazın öldürülmesi hususunda sahabeler arasında ihtilaf yoktur.

Nuşranın Hükmü: Bu, kendisine sihir yapılan kişiden sihri çözmektir.

Allame İbn-i Kayyım ﷺ şöyle demiştir: "Kendisine sihir yapılan kişiden sihri çözmek (sihri bozmak) iki çeşittir:

Birincisi: Kendisi gibi bir başka büyüyle bozulması. Şeytanın işlerinden olan budur. Hasan'ın (Hasanu'l Basri) "sihri sihirbazdan başkası bozmaz" sözü buna hamledilir. Büyüye maruz kalanla o büyüyü bozmaya çalışan kimse, şeytanın hoşlandığı şeylerle şeytana yaklaşırlar. O da buna karşılık, büyülenenden sihrin etkisini kaldırır.

İkincisi: Rukye, sığınma ayetleri ve duaları, (Falak, Nas ve İhlas sureleri gibi) mübah olan ilaçlar ve dualarla büyünün bozulması ki bu caizdir."[2]

Sihirbaz, kahin, müneccim ve falcılara onları tasdik etmeksizin gitmek büyük günahlardandır ve sahibinin (giden kişinin) kırk gün namazı

1 Adwau'l Beyan, 4/50.

2 İ'lamu'l Muvakkiin, 4/301.

kabul olunmaz. Zira Allah Resulü ﷺ şöyle buyurmaktadır: **“Her kim bir arrafa gelir de ona bir şey sorarsa, kırk gecelik namazı kabul olunmaz.”**[1]

Onlara bir şey sorup da tasdik eden kişi ise, Peygamberimiz Muhammed’e indirileni inkar etmiş olur. Zira Hakim sahih senetle Ebu Hureyre’den şöyle dediğini rivayet etmiştir: Allah Resulü ﷺ şöyle buyurmuştur: **“Her kim bir arrafa ya da bir kahine gelir de onun söylediğini tasdik ederse Muhammed’e indirileni inkar etmiştir.”**[2]

Sekizinci Nakız: Müslümanlara karşı müşriklere destek olup onlara yardım etmek.

Bunun delili Allahu Teala’nın şu kavlidir: **“Ey iman edenler, Yahudi ve Hıristiyanları dostlar (veliler) edinmeyin; onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden onları kim dost edinirse, kuşkusuz onlardandır. Şüphesiz Allah, zalimler topluluğuna hidayet vermez.”** [Maide, 51].

İmam İbn-i Hazm ﵀ şöyle demiştir: “Zahirine göre o, kafirler grubundan bir kafirdir. Bu, Müslümanlardan iki kişinin üzerinde ihtilaf etmediği bir haktır.”[3]

Şeyh Muhammed bin Abdulvehhab ﵀ şöyle demiştir: “Müslüman’ın, Allah’a şirk koştuğu ya da şirk koşmasa bile Müslümanlara karşı müşriklerle birlikte olduğu takdirde küfrünün delilleri, Allah’ın, Resulü’nün ﷺ kelamı, kendilerine itimad edilen ilim ehlinin kelamıyla sınırlı kalmaktan çok daha fazladır.”[4]

Şeyh Abdullah bin Abdullatif Al-i Şeyh ﵀ şöyle demiştir: “Kim onları Müslümanlara karşı destekler ve Müslümanlara karşı onlara yardım ederse bu, açık riddettir.”[5]

Dokuzuncu Nakız: Bazı insanların, -Hızır’ın Musa’nın ﵇ şeriatının dışına çıktığı gibi Muhammed’in ﷺ şeriatı dışına çıkabileceğine inanan kimse kafirdir.

Bu da Allahu Teala’nın **“Bu benim dosdoğru olan yolumdur. Şu halde ona uyun. Sizi O’nun yolundan ayıracak (başka) yollara uymayın. Bununla**

1 Müslim, Hadis No:2230.
2 Müstedrek Ala’s Sahihayn Li’l Hakim, Hadis No:15.
3 El Muhalla, 11/71.
4 Er Resailu’ş Şahsiyye, Sh:272.
5 Ed Duraru’s Seniyye, 10/429.

size tavsiye etti, umulur ki korkup-sakınırsınız." [En'am, 153] ve **"Kim İslam'dan başka bir din ararsa asla ondan kabul edilmez. O, ahirette de kayba uğrayanlardandır."** [Al-i İmran, 85] ayetlerini tekzip (yalanlama) içermesi nedeniyledir.

Allah Resulü'nün ﷺ dini, tüm dinleri ve tüm kitapları neshetmiştir. Allah, onu tüm insanlara göndermiştir. Kim de ona ﷺ inanmaz ve tabi olmazsa dünyada sapıtanlardan, kıyamet günü de helak olanlardandır.

Nesai ve diğerlerinde Allah Resulü'nün ﷺ, Ömer bin Hattab'ın elinde bir kağıt görerek şöyle dediği geçer: **"Ey Hattab'ın oğlu! Bu ne şaşkınlık? Nefsim elinde olan Allah'a yemin ederim ki, ben size bembeyaz, dupduru tertemiz bir hakikatle geldim. Ehli kitaptan bir şey sormayın. Çünkü, size söyleyecekleri bir gerçeği yalanlayabilir veya yanlış bir şeyi tasdik edebilirsiniz. Nefsim elinde olan Allah'a yemin ederim ki, eğer Musa ﵇ şimdi aranızda yaşamış olsaydı, bana tabi olmaktan başka bir şey yapamazdı."**[1]

İbn-i Teymiyye ﵀ şöyle der: Müslümanların dininde bilinmesi zorunlu olan ve tüm Müslümanların üzerinde ittifak ettiği şeylerden biri de kim İslam dini dışında bir şeye tabi olur ya da Muhammed'in şeriatı dışında bir şeriata tabi olursa o kişi kafirdir."[2]

Onuncu Nakız: Allahu Teala'nın dininden yüz çevirmek. Onu öğrenmemek ve onunla amel etmemek.

Bunun delili Allahu Teala'nın şu kavlidir: **"İnkar edenler ise, uyarıldıkları şeyden yüz çeviren(kimseler)dir."** [Ahkaf, 3].

İslam'a aykırı sayılan yüz çevirme: Kişinin, kendisiyle Müslüman olduğu; -dinin tafsillerini bilmese bile- "dinin aslı"nı öğrenmekten yüz çevirmesidir. Çünkü tafsilleri, bazen yalnızca alimler ve ilim talebeleri öğrenirler.

Şeyh Süleyman bin Sehman şöyle demiştir: "İnsan ancak, kişinin kendisiyle İslam'a girdiği aslı (temeli) öğrenmekten yüz çevirmekle kafir olur. Yoksa vacipleri ve müstehapları terk ederek değil!"

Şeyh Süleyman "yoksa vacipleri ve müstehapları terk ederek değil" sözüyle: terk edilmesi küfür değil, masiyet olan vacipleri kastetmektedir. Yoksa mutlak terk ve bunun hükmünde olan şeyleri kastetmemektedir. Ehli

1 Ahmed bin Hanbel, Müsned, Hadis No:15156.
2 Mecmuu'l Fetava, 28/524.

Sünnetin yanında kararlaştırılmış olan: Bir ameli tümüyle terk edenin kafir olduğudur. Aynı şekilde sahabe ve tabiin cumhuruna göre namazı terk eden de öyledir.

Allame İbn-i Kayyım ﵀ Medaricu's Salikin'de şöyle demiştir: "Büyük küfür 5 çeşittir." Bu beş çeşidi saydıktan sonra şöyle der: "Yüz çevirme küfrüne gelince: Kişi, kulağı ve kalbiyle Allah Resulü'nden yüz çevirir. Onu ne tasdik eder ne yalanlar, ne dost edinir ne düşman, getirdiğine de kesinlikle kulak vermez."[1]

1 El Medaricu's Salikin 1/347.

BÖLÜM

HAKKINDA İCMA OLAN NEVAKIZLAR

- Allahu Teala'ya dil uzatmak
- Allah Resulü'ne ﷺ hakaret etmek ya da namusuna dil uzatmak
- İslam dinine dil uzatmak
- Kur'an-ı Kerim'i aşağılamak
- Sahabenin genelini ﵃ tekfir etmek ya da onlarla alay etmek
- "Dinin devletle ve hayatın diğer işleriyle bir bağı yoktur" sözü
- İslam öğretilerinin bu çağa uygun olmadığı görüşü
- Dini "gericilik" diye isimlendirmek
- İslam dini ve öğretilerinin Müslümanların geri kalmasının sebebi olduğu inancı

BÖLÜM

Tüm bu nevakızlarda ikrah altındaki kişi dışında şaka yapanla ciddi olan ve korkan arasında fark yoktur.

Bunun delili Allahu Teala'nın şu kavlidir: **"Kalbi imanla dolu olduğu halde zorlanan kimse hariç, inandıktan sonra Allah'ı inkar eden ve böylece göğsünü küfre açanlara Allah'tan gazap iner ve onlar için büyük bir azap vardır. Bu, onların dünya hayatını ahirete göre daha sevimli bulmalarından ve şüphesiz Allah'ın da inkar eden bir topluluğu hidayete erdirmemesi nedeniyledir."** [Nahl, 106-107].

Allah bu kimselerden kalbi imanla mutmain olması kaydıyla ikrah altında (baskı altında zorlanan) olan kişi dışında hiçbirini mazur görmemiştir. Bunun dışındakiler ise imanından sonra kafir olmuştur. Bunu ister korkudan yapmış olsun ister hırsından ister yumuşaklığından ister vatanına ya da ailesine ya da aşiretine ya da malına bağlılığından veya da şakalaşmak ya da başka bir sebeple yapmış olsun ikrah altındaki kişi hariç fark etmez. Ayet buna iki yönden delalet etmektedir:

Birincisi: **"Kalbi imanla dolu olduğu halde zorlanan kimse hariç, inandıktan sonra Allah'ı inkar eden ve böylece göğsünü küfre açanlara"**; Allahu Teala bu kavlinde ikrah altındaki kişi dışında hiç kimseyi istisna tutmamıştır. Bilindiği üzere de insan ya bir şey söylemeye ya da bir şey yapmaya zorlanır. Kalbin inancına gelince o hususta kimse zorlanamaz. (Kimsenin kalbi inancı zor ve baskıyla değiştirilemez).

İkincisi: **"Bu, onların dünya hayatını ahirete göre daha sevimli bulmalarından";** burada onların küfrünün ve hak ettikleri azabın inanç ya da cehalet veya dinden nefret etmek veya da küfür sevgisi değil dünyalık bir pay ve bu payı dine tercih etmesi olduğu açıklanmaktadır. Allah doğrusunu bilir.

Tembih: Cehalet, dinin asıllarında mazeret değildir. Kim Allah'a şirk koşarsa o, cahil bile olsa müşrik, kafirdir.

İbn-i Kayyım ﷺ şöyle demiştir: "İslam, Allah'ın birlenmesi ve hiçbir kimseyi ona ortak koşmadan yalnız O'na ibadet edilmesi, Allah'a ve Resulü'ne iman, getirdiği şeyde O'na ﷺ tabi olmaktır. Kul bunu yapmazsa Müslüman değildir. İnatçı bir kafir değilse de cahil bir kafirdir.

Kafir, ya inattan ya cehaletten ya da inat ehlini taklit etmekten dolayı Allah'ı birlemeyi inkar eden, peygamberini yalanlayan kişidir."[1].

1 Tariku'l Hicreteyn 1/411

BÖLÜM

“Muhammed, Allah’ın Resulü’dür” Şehadetinin Manası

Şeyh Süleyman bin Abdullah ﵀ şöyle demiştir: “Muhammed, Allah’ın resulüdür” şehadetinin manası, Allah Resulü’nün hakkını güvence altına almaktadır. Aynı zamanda da O’nun ﷺ kendisine tapılmayan bir kul, Allahu Teala’dan bildirdiği için yalancı değil dürüst, kendisine itaat edilip tabi olunan bir peygamber olduğu anlamını içermektedir.

O, risalet (mesaj) ve Allah’tan bildirme (tebliğ etme), anlaşmazlığa düştükleri takdirde insanlar arasında hükmetme –ki O, ancak Allah’ın hükmüyle hükmeder-, nefisten, aileden, maldan ve vatandan daha çok sevilme mevkiindedir. İlahlıkla hiçbir ilgisi yoktur. O, Allahu Teala’nın **“Şu bir gerçek ki, Allah’ın kulu (olan Muhammed,) O’na dua (ibadet ve kulluk) için kalktığında, onlar (müşrikler,) neredeyse onun etrafında keçe gibi birbirlerine geçeceklerdi.”** [Cin, 19], Allah Resulü’nün de “Ben kesinlikle bir kulum, bu nedenle ‘Allah’ın kulu ve resulü’ deyin” buyurduğu gibi Allah’ın kulu ve resulüdür.

Bunun gerekleri arasında şunlar yer almaktadır: Ona tabi olmak, çekişmenin söz konusu olduğu durumlarda onu hakem tayin edip, iman iddiasında bulunup da O’ndan başkasına muhakeme olan münafıklar gibi yapmayarak kendisinden başkalarına muhakeme olmayı terk etmek. Kul, bunu yaparak tevhidin ve tabi olmanın kemalini gerçekleştirir. Bu da saadetin kemalidir ve kelime-i şehadetin manasıdır.”[1]

İbn-i Kayyım ﵀ şöyle demiştir: “Resul olarak peygamberinden razı olmak; ona tam boyun eğmeyi ve tam teslimiyeti içerir. Böylece O ﷺ kişiye nefsinden daha evla olur. Bu rıza, irşadı ancak O’nun sözlerinin geldiği yerden almakla, O’ndan başkasına muhakeme olunmamakla, O’ndan başkasının kendisine hükmetmemesiyle, ister Allah’ın isimleri-sıfatları ve fiilleri konusunda

1 Teysiru’l Azizi’l Hamid, 1/480.

olsun ister imanın gerçekleri ve imanı teşkil edici unsurların idrak edilmesi konusunda olsun, ister zahir, batın hükümlerde olsun kesinlikle O'nun dışında kimsenin hükmüne razı olmamakla olur. Kişi onun hükmü dışında hiçbir şeye razı olmaz, ancak O'nun hükmüne razı olur. Dahası Allah Teala'nın indirdiği şeye iman "Muhammed, Allah'ın resulüdür" şehadetinin manasıdır."[1].

"Muhammed, Allah'ın Resulüdür" şehadeti şunları gerektirir:

- O'nun, Allah'ın Resulü olduğuna iman
- O'nu sevip saygı göstermek
- O'nu ve sünnetini savunmak
- Haber verdiği şeylerde O'nu tasdik etmek
- Emrettiği şeylerde kendisine itaat etmek
- Nehyettiği şeylerden uzak durup bunu engellemek
- Allah'a, şeriat kıldığı şey dışında bir şeyle kulluk edilmemesi ki bu da sadece Allah Resulü'ne tabi olmak ve O'nun sözünü tüm insanların sözü önünde (üstün) tutmakla olur
- Allah Resulü'nün, rabbinin mesajını en kamil şekilde tebliğ ettiğine iman
- O'nun irşadının en kamil irşad olduğuna iman

"Muhammed, Allah'ın resulüdür" şehadetinin manasını ve hakikatini açıkladıktan sonra bu şehadete aykırı şeyler (nevakızlar) olduğunu da bilmemiz gerekir. Bunlardan bazıları bu şehadeti her yönden geçersiz kılar, bazıları da gerekli olan kemalini bozar.

Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) bizlere sünnetine sarılmamızı emretti. Onu bozan ya da ona muhalif olan şeyler hususunda da bizi uyararak şöyle buyurdu: **"Binaenaleyh benim sünnetime; doğru yolu bulan, hidayete erdirilmiş halifelerin sünnetine sarılın. Bunlara azı dişlerinizle (yapışır gibi sımsıkı) yapışın. Sonradan çıkarılmış şeylerden sakının. Çünkü sonradan çıkarılmış her şey bidattır. Her bidat da sapıklıktır.**"[2].

Bidatlar ve sonradan çıkarılmış şeyler Allah Resulü'ne ﷺ tabi olmanın kemalini bozar ve her yönden tezat da teşkil edebilir. Bunun için bunları bilmek ve bunlara karşı dikkatli olmak gerekir. Öyle ki; İslam'ın ilk şartı olan kelime-i şehadeti kamil bir şekilde yerine getirebilelim ve onu her yönden hükümsüz ya da gerçekleştirilmesini noksan kılan şeylerden uzaklaşalım.

1 Medaricu's Salikin, 2/172.

2 Ahmed bin Hanbel, Müsned, Hadis No:14334 sahih bir senetle rivayet etmiştir.

BİDAT

Bidat (lugat olarak): Yeni, kendisinden önce bir örneği bulunmayan (sonradan) ortaya çıkan şey.

Ebu'l Beka' El Kufevi şöyle demiştir: "Kendisinden önce bir örneği bulunmadığı halde yapılan her amel bidattır."

Allahu Teala'nın şu kavlindeki buyruğu da buna örnektir: **"Gökleri ve yeri (bir örnek edinmeksizin) yaratandır."** Yani, daha önce bir örneği bulunmadığı halde onu icat eden.

Bidat (şer'an): İmam Şatıbi şöyle der:

"Bidat: Dinde icat edilmiş, şer'i yolu andıran, üzerinde yürünerek şer'i yolla hedeflenen şeyin hedeflendiği bir yoldur."

Tarifin Açıklaması:

Dinde bir yol: Yani dünyevi işler ve adetler bundan hariçtir.

İcat edilmiş: Yani sonradan çıkmış, yeni.

Şer'i yola benzer: Şer'i yola benzeyen (bir yoldur).

Üzerinde yürünerek, şer'i yolla hedeflenen şey hedeflenir: Yani bu yolu takip eden kişi bu yolla şer'i yolu takip eden kişi gibi Allah'a yaklaşmayı hedeflemektedir.

Bidat: Dinde icat ve mü'minlerin yolundan çıkmaktır. Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"Bu benim dosdoğru olan yolumdur. Şu halde ona uyun. Sizi O'nun yolundan ayıracak (başka) yollara uymayın. Bununla size tavsiye etti, umulur ki korkup-sakınırsınız."** [Enam, 153]

"Dosdoğru yol" salih selefin anlayışına göre Allah'ın, kendisine çağırdığı yoldur, Allah'ın kitabı ve Peygamber'in ﷺ sünnetidir. Allahu Teala'nın şu buyruğunda olduğu gibi: **"Kim kendisine 'dosdoğru yol' apaçık belli olduktan sonra, resule muhalefet ederse ve mü'minlerin yolundan başka bir yola uyarsa, onu döndüğü şeyde bırakırız ve cehenneme sokarız. Ne kötü bir yataktır o!"** [Nisa, 115].

"(Başka) yollar" doğru yoldan sapan, ihtilaf ehlinin yollarıdır. Onlar bidat sapıklık ehlidir.

"(Başka) yollar"dan kasıt "masiyet yolları" değildir. Çünkü masiyetler

masiyet olduğu için hiç kimse masiyet yolunu şeriata benzer bir yol olarak sürekli izlenecek bir yol kılmamıştır. Bu vasıf (başka yollar vasfı) bidatlara ve sonradan çıkarılan şeylere hastır. Abdullah bin Mesud'un ﵁ şu rivayeti de buna delil teşkil etmektedir: "Resulullah (salallahu aleyhi ve sellem) bir gün bize bir çizgi çizdi. Sonra, **"Bu, Allah'ın yoludur"** buyurdu. Ardından bunun sağından solundan bazı çizgiler çizdi. Sonra, **"Bunlar (bir takım) yollardır. Onlardan her yolun başında, ona çağıran bir şeytan vardır."** buyurdu. Sonra da şu ayeti okudu: **"Şüphesiz ki (emrettiğim) bu (yol) benim dosdoğru yolumdur. O halde ona uyun. (Başka aykırı) yollara tabi olmayın. Sonra sizi onun (yani Allah'ın) yolundan ayırır."**[1].

Mücahid, Allahu Teala'nın **"(Başka aykırı) yollara tabi olmayın"** kavli hakkında: "bu, bidatlar ve şüphelerdir" demiştir.

Aişe ﵂ Allah Resulü'nden ﷺ şöyle rivayet etmiştir: **"Her kim bizim şu din işimizin içinde ondan olmayan bir bidat icat ederse, o reddedilmiştir; batıldır."**[2].

Yine Buhari ve Müslim'de şu şekilde rivayet mevcuttur: **"Her kim bizim emrimiz üzere olmayan bir iş yaparsa, o iş reddedilmiştir."**

Sahih Müslim'de şöyle geçer: "Allah Resulü ﷺ insanlara hutbe verir ve hutbesinde şöyle derdi: **"Ve işlerin en kötüsü sonradan çıkarılanlarıdır. Her sonradan çıkarılan bidattır. Her bidat da sapıklıktır."** Nesai sahih senedle şu eklemeyi yapmıştır: "Her sapıklık da ateştedir."[3]

İbn-i Mesud ﵁ şöyle demiştir: "Sünnette orta yolu tutmak, bidatta içtihad etmekten daha hayırlıdır."

Bidat, Alakalı Olduğu Şeyler Açısından Üçe Ayrılır

Birincisi: İtikadi bidat: Sıfatların tatili ya da tahrifi gibi. Ya da Kaderiyye ve Cebriyye'nin bidatı gibi.

İkincisi: Ameli bidat: Şaban ayının ortasını ihya etmek gibi.

Üçüncüsü: Terk bidatı. Safer ayında evlenmemek gibi.

---

1 Ahmed bin Hanbel, Müsned, Hadis No: 4142; Nesai, Sünen, Hadis No:11109 ve Darimi rivayet etmiştir ve hasendir.

2 Buhari, Hadis No:2697; Müslim, Hadis No:1718.

3 Müslim, Hadis No:867; Nesai, Sünen, Hadis No:1578.

Bidat, Hükmü Açısından İkiye Ayrılır

Dinden Çıkaran Bidat: Rafızilerin, Cehmiyye'nin, demokratların bidatı gibi.

Fasık Yapan Bidat: Küfür derecesine ulaşmayan tüm bidatlar.

Bidatların hepsi haramdır. İslam'da "güzel bidat" diye bir şey yoktur. Allah Resulü'nün ﷺ buyurduğu gibi hepsi sapıklıktır.

İbn-i Macişun şöyle demiştir: "Malik'i şöyle derken duydum: Her kim İslam'da bir bidat ortaya çıkarıp da bunu güzel görürse Muhammed'in ﷺ risaleye (mesaja) ihanet ettiğini iddia etmiş olur. Çünkü Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"Bugün size dininizi kemale erdirdim."** [Maide, 3]. O gün din olmayan şey, bugün de din olamaz."[1].

Bidat: Hakiki ve İzafi

Hakiki Bidat: Bu, şeriatta bir aslı olmayan bidattır. Genel olarak da tafsilen de muteber bir delile ya da delil benzeri bir şeye dayanmaz.

Allah Resulü'nün ﷺ doğum günü bidatı gibi. Bu, sonradan çıkarılmış bir yoldur. Genelde de, bidatlerin kendisinden türediği detayda da bunun bir aslı yoktur.

İzafi Bidat: Bu, şeriatta aslı olup da bir başka yönden içine bir bozukluk karışmış olan haldir.

Meşru Amele Bozukluğun Girmesi Altı Yönden Olur:

1-Keyfiyet (hal): Tek bir ağızdan toplu zikir gibi. Ya da zikir esnasında kafayı ya da vücudu belli bir şekilde hareket ettirmek. Zikir aslolarak meşrudur ancak bu şekilde içine keyfiyette bidat karışmıştır.

2-Sebep: Bir namazı yağmur yağarken kılınacak diye tahsis etmek gibi.

3-Tür: Kurbanda olduğu gibi. Şeriat kurbanlık hayvanları "deve, inek, koyun" olarak belirlemiştir. Her kim tavuk ya da geyik keserse bidat işlemiş, şeriatın belirlediği türler arasına, tayin edilen türler arasında olmayan bir tür sokmuş olur.

4-Adet ve Miktar: Şeriatta belirlenmiş zikirlerin sayısını artırarak ya da azaltarak bu sayıya bağlı kalmak gibi. Namazdan sonraki zikirler vb.

5-Zaman: Cuma gecesini kıyam, gündüzünü de oruç için tahsis eden kimse gibi.

6-Mekan: Mağaralarda ya da terk edilmiş mekanlarda itikafa girmek gibi.

1 El İ'tisam, 1/49.

BÖLÜM

TEVESSÜL VE HÜKÜMLERİ

Tevessül (lugat olarak): Talep edilene (maksada) yaklaşmak ve ona arzu ederek ulaşmak.

İbnu'l Esir En-Nihaye'de şöyle der: Vasil (vesile koyan): Dileyen (arzu eden). Vesile: Yakınlık, vasıta. Bir şeye ulaştıran ve yakınlaştıran şey. Çoğulu vesileler.

Tevessül (şer'an): Kendisiyle Allah'a yaklaşılan, istenen şeyin olması, korkulan şeyin olmaması umulan şey.

Tevessülün üç rüknü vardır:

1-Tevessülde bulunan

2-Kendisiyle tevessülde bulunulan

3-Kendisi için tevessülde bulunulan

Tevessül İki Kısma Ayrılır: Meşru olan tevessül ve yasak olan tevessül.

Birincisi: Meşru olan tevessül: Kulun Allah'a Kur'an'da ve sahih sünnette geçen bir vesileyle yaklaşması.

Meşru Tevessül Çeşitlerinden Bazıları:

Allah'ın İsim Ve Sıfatlarıyla Tevessül: Kişi, Allah'ın isim ve sıfatlarından duasına ve hacetine uygun olanı seçer. "Ey Alim, bana öğret", "Ey Rezzak, beni rızıklandır" demesi gibi.

Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"İsimlerin en güzeli Allah'ındır. Öyleyse O'na bunlarla dua edin. O'nun isimlerinde aykırılığa (ve inkara) sapanları bırakın. Yapmakta oldukları dolayısıyla yakında cezalandırılacaklardır."** [A'raf, 180]

Salih Amellerle Allah'a Tevessül: Bunun delili, Sahiheyn'de geçen; salih amelleriyle Allah'a dua edip de Allah'ın kendilerini kurtardığı mağara arkadaşlarının kıssasıdır.

Duasına İcabet Edileceği Umulan Salih Kimselerin Duası İle Allah'a Tevessül: Bir kimsenin, yaşayan, mevcut salih kimselerden kendisine dua etmesini talep etmesi caizdir.

Bunun delili şudur: Ömer Bin Hattab kıtlık olup da yağmur kesilince Allah Resulü'nün ﷺ amcasının oğlu Abbas bin Abdulmuttalib ile yağmur duasına çıkmış ve şöyle demiştir: "'Ey Allah'ım şüphesiz biz daha önce Peygamber vasıtasıyla sana tevessül eder Sen de bize yağmur yağdırırdın. Şimdi ise Peygamberimizin amcası ile tevessül ediyoruz bize yağmur yağdır.' Ve böylece onlara yağmur yağdırılmıştır."[1].

Peygamberin ﷺ vefatından sonra Abbas'la yağmur duasına çıkmaları, ölü vasıtasıyla yağmur dilemenin caiz olmadığının delilidir. "Abbas'la yağmur duası"ndan kasıt da onun mevkii-makamı vesilesiyle değil duası ile tevessüldür. Zira İbn-i Abbas hadisi de bunu teyit etmektedir: "Ömer, namaz kılınan yerde yağmur duasında bulunarak Abbas'a "kalk ve yağmur duası et" dedi. Abbas kalkıp dua etti."[2].

İkincisi: Yasak olan tevessül. Bu, kulun Kitap ve sahih sünnette vesile olduğu sabit olmayan bir yolla Allah'a yaklaşması(yaklaşmaya kalkması)dır.

Yasak Tevessül Türlerinden Bazıları:

Şirk: Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"Haberin olsun; halis (katıksız) olan din yalnızca Allah'ındır. O'ndan başka veliler edinenler (şöyle derler:) "Biz, bunlara bizi Allah'a daha fazla yaklaştırsınlar diye ibadet ediyoruz." Elbette Allah, kendi aralarında hakkında ihtilaf ettikleri şeylerde hüküm verecektir. Gerçekten Allah, yalancı, kafir olan kimseyi hidayete erdirmez."** [Zümer, 3].

Bu şirk olan tevessüldür.

-Bir mahlukun zatı ile Allah'a tevessül.

-Bir mahlukun makamı ya da hakkı ile veya benzeri bir yolla Allah'a tevessül.

---

1 Buhari Hadis, No:1010.

2 Musannef Abdurrezzak, Hadis No:4913.

Bu ikisi bidat olan tevessülün türlerindendir. Hükmü tahrimdir. Çünkü hüccet olabilecek bir delili yoktur ve şirke vesiledir.

Allah Resulü ﷺ şöyle buyurmuştur: **"Her kim bizim emrimiz üzere olmayan bir iş yaparsa, o iş reddedilmiştir."**[1].

Allah Resulü ﷺ ayrıca şöyle buyurmuştur: **"İşlerin sonradan çıkanlarından sakının."**[2].

1 Buhari, C:3, Sh:69.

2 Tirmizi, Hadis No:2676; Ebu Davud, Sünen, Hadis No:4607.

BÖLÜM

EHLİ SÜNNET VE'L CEMAAT'E GÖRE İMAN

Allah Resulü'nün ﷺ vefatından sonra ve Sahabeler ﵃ döneminin sonlarında Allah'ın kitabına ve Peygamber'in ﷺ yoluna muhalif sözler, itikatlar (inançlar) ve eylemler ortaya çıkmaya başladı. Sahabeler ﵃ bunlara karşı koyup bozukluğunu açıklamıştır. Bidatlar çoğalıp fırkalar çeşitlenince hak ve ittiba (tabi olma) ehli, tarif edilmeleri, bidat ve sapıklık ehlinden ayrılmaları adına "ehlis'sünne ve'l cemaat" diye isimlendirildi.

Ehli's Sünne ve'l Cemaat: Salih selefin –sahabe ve güzellikle onlara tabi olanlar-anlayışı üzere Allah Resulü'nün ﷺ sünnetine tabi olan, bidat ve ehlinden uzak duran, Allah'ın dinine destek olan muvahhidlerdir.

Bu isimle isimlendirilmelerinin sebebi Allah Resulü'nün ﷺ sünnetine mensup olmaları, zahiri, batıni olarak, inançta, sözde ve amelde bu sünneti alma (ona uyma) üzerine birleşmeleridir.

Ve onlar kurtulan fırkadır. Allah Resulü ﷺ şöyle buyurmuştur: **"Yahudiler yetmiş bir fırkaya bölündü. Onlardan biri cennette, yetmişi ateştedir. Hıristiyanlar yetmiş iki fırkaya bölündü. Onlardan biri cennette, yetmiş biri ateştedir. Canım elinde olana yemin olsun ki ümmetim yetmiş üç fırkaya ayrılacaktır. Bunlardan biri cennette, yetmiş ikisi ateştedir."**

'Onlar kimdir ey Allah'ın Resulü' dendi. **'Cemaattir'** buyurdu." Bir rivayette de "benim ve ashabımın üzerine olduğu şey üzere olanlardır" buyurduğu geçer.[1]

İMANIN TARİFİ

İman (lugat olarak): Tasdik ve ikrar.

Şer'an: Dille söylemek, kalple inanmak ve vücut azaları ile amel etmektir.

1 İbn-i Mace, Hadis No:3992; Es Sunne Libn-i Ebi Asım, Hadis No:63.

İtaatle artar, isyanla azalır.

İmam El Acuri ﵀ şöyle demiştir: “İman, kalple tasdik etmek, dille ikrar etmek, vücut azalarıyla amel etmektir. Kişi, bu üç özellik kendisinde toplanmadıkça mü’min sayılmaz.”

İbn-i Teymiyye ﵀ şöyle demiştir: “Bizden önce gelen selefimiz iman ve ameli birbirinden ayırmıyordu. Amel imandandır, iman da ameldendir. Kim diliyle iman eder, kalbi ile bilir ve ameliyle tasdik ederse işte kopmayan en sağlam kulp budur. Diliyle söyleyip de kalbiyle bilmeyen, ameliyle tasdik etmeyen kişi ise ahirette kaybedenlerdendir.”[1].

İmanın Şartları:

İmanın şartları altıdır. Allah Resulü ﷺ bu şartları Buhari ve Muslim’in rivayet ettiği uzun ‘Cibril hadisi’nde zikretmiştir. Ve bu şartlar şunlardır:

1-Allah’a İman

2-Meleklerine İman

3-Kitaplarına İman

4-Peygamberlerine İman

5-Ahiret gününe İman

6-Hayrı ve şerri ile kadere iman

1-Allah’a İman: Allah’ın varlığını kati şekilde tasdik ve ikrar etmek, rububiyetine, uluhiyetine, isim ve sıfatlarına inanmaktır. Kitabın başında açıklaması geçmişti.

2-Meleklere İman: Allah’ın nurdan yarattığı melekleri olduğuna, bu meleklerin gece gündüz, gevşeklik göstermeden Allah’ı tesbih ettiklerine, ikram olunmuş olduklarına, Allah’ın kendilerine emrettiği şeylerde O’na isyan etmediklerine, emrolundukları şeyleri yaptıklarına, insan gibi olmadıklarına; yemediklerine, içmediklerine, uyumadıklarına ve üremediklerine kesin şekilde inanmaktır.

Meleklere iman mücmel ve mufassal şekildedir:

Mücmel: Varlıklarına ve nurdan yaratıldıklarına iman.

Mufassal: Kitap ve sünnette kendileri hakkında ayrıntılı olarak zikredilen

1 Kitabu’l İman, Sayfa: 250.

şeylere iman etmek. Bazılarının işleri ve isimlerine, Cibril, Mikail, İsrafil, arşı taşıyan melekler, ölüm meleği, ateş muhafız meleği gibi bazı meleklere Allah tarafından belli özellikler tahsis edildiğine iman gibi.

3-Kitaplara İman: Bundan kasıt semavi kitaplardır. Bu kitaplar da Allahu Teala'nın peygamberlerine indirdiği kitaplardır.

Buna mücmel ve mufassal olarak inanmak:

Mücmel (genel): Genel olarak Allahu Teala'nın, peygamberlerine kitaplar indirdiğine, bu kitaplardan bazılarını kitabında zikrettiğine bazılarını ise zikretmediğine iman etmek.

Mufassal (detaylı): Kitapta ya da sünnette bizzat belli bir peygambere indiği zikredilen; Kur'an, İncil, Tevrat, Zebur, İbrahim ve Musa'nın (aleyhimusselam) sahifeleri gibi kitaplara bizzat inanmak. Bu zikredilenlere tafsiliyle iman etmek gerekir.

4-Nebilere ve Resullere İman: Bu, Allahu Teala'nın müjdeleyici ve uyarıcı peygamberler gönderdiğini kati bir şekilde tasdik ve ikrar etmekle olur.

Onlara iman da mücmel ve mufassaldır.

Mücmel: Allah'ın gönderdiği nebilerin ve resullerin cümlesine genel bir imanla inanmak.

Mufassal: Kitap ve sünnette kendileri ve davetlerinin bazı ayrıntıları, kavimleriyle durumları zikredilen nebilere ve resullere, Kur'an'da ve sahih sünnette kendileri hakkında gelen her şeye iman etmek gerekir.

5-Ahiret Gününe İman: Bu, yaratılmışların ölümden sonra hesaba çekilmeleri için diriltilmeleridir.

Ahiret gününe iman da mücmel ve mufassaldır.

Mücmel: Ölümden sonra diriltilmeye, hesaba çekilmek için Allah'ın huzurunda durulacağına, cennet ve cehenneme iman etmek.

Mufassal: Diriltilmeye, kıyamet günü yaşanacak korkulara, hallere; hepsine geldiği gibi; sırat, mizan, sayfaların uçuşması, güneşin yaratılmışlara yaklaştırılması ve daha başka kitap ve sahih sünnette geçen şeylere detaylarıyla iman etmek. Aynı şekilde kabir azabına ve rahatlığına inanmak ki bu da ahiret gününe imanın kapsamındadır. Osman'dan ﵁ Allah Resulü'nün ﷺ şöyle buyurduğu rivayet edilir:

“Kabir, ahiretin ilk konak yeridir.”[1].

6-Hayrı ve Şerri ile Kadere İman Etmek: Bu da Allahu Teala’nın her şeyi bildiğini, yazdığını sonra dilediğini ve sonra yarattığını, her hareket eden şeyin O’nun iradesi ve meşieti ile hareket ettiğini, her sakin duranın da yine O’nun iradesi ve meşieti ile sakin durduğunu, her şeyin yaratıcısı olduğunu, O’nun dilediği şeyin olduğunu, dilemediği şeyin olmayacağını, hükmünü geri çevirecek, takdirine karşı çıkabilecek kimsenin olmadığını, yaratılmışları yarattığını, onların amellerini, rızıklarını, hayatlarını ve ölümlerini yarattığını ikrar etmek.

Kader Dört Mertebedir:

1-İlim: Allahu Teala şöyle buyuruyor: **“Doğrusu Allah her şeyi bilendir.”** [Enfal, 75].

2-Kitabet: Allahu Teala şöyle buyuruyor: **“Yeryüzünde olan ve sizin nefislerinizde meydana gelen herhangi bir musibet yoktur ki, Biz onu yaratmadan önce, bir kitapta (yazılı) olmasın. Şüphesiz bu, Allah’a göre pek kolaydır.”** [Hadid, 22]

3-Meşiet (Allah’ın dilemesi): Allahu Teala şöyle buyuruyor: **“Alemlerin Rabbi olan Allah dilemedikçe siz dileyemezsiniz.”** [Tekvir, 29]

4-Yaratma: Allahu Teala şöyle buyuruyor: “Allah, her şeyin yaratıcısıdır.” [Zümer, 62].

İHSAN

İbn-i Kayyım رحمه الله şöyle demiştir: “Allah Resulü ﷺ dinin en yüksek derecesini, kullukta ihsan derecesi kabul etmiştir. Cibril hadisinde O’na ﷺ ihsan sorulunca **“Allah’a O’nu görüyormuşsun gibi ibadet etmendir. Sen O’nu görmüyorsan dahi O seni görür”** buyurmuştur.”[2]

O رحمه الله, ayrıca şöyle demiştir: “Allah Resulü ﷺ en üst makamlara çağırıyordu. Eğer kul bundan aciz kalırsa orta makama iner. Yani şu buyruğunda olduğu gibi: **“Allah’a, O’nu görüyormuşsun gibi ibadet etmen.”** Bu, İslam, iman ve ihsan makamlarını bir arada toplayan murakabe makamıdır. Sonra şöyle dedi: **“Sen O’nu görmüyorsan dahi O seni görür.”** Onu, aciz kaldığı takdirde ilk makamdan ikinci makama indirdi. Bu da Allah’ın kendisine

---

1 Ahmed bin Hanbel, Müsned, Hadis No:454; İbn-i Mace, Sünen, Hadis No:4267 hasen bir senetle rivayet etmiştir.

2 Medaricu’s Salikin, 1/134.

baktığını, kendisini gördüğünü ve kulunu toplulukta da yalnızken de izlediğini bilmektir."[1].

Ayrıca şöyle demiştir: "Cibril ﷺ hadisinde Cibril, Peygamber'e ﷺ ihsanı sormuştur. O da O'na şöyle demiştir: "Allah'a O'nu görüyormuşsun gibi ibadet etmendir. Sen O'nu görmüyorsan dahi O seni görür."

Murakabenin Tarifi: Kulun, Allah'ın ﷻ, kendisinin dışına da içine de baktığından kesin emin olup bunu devamlı bilmesidir. İşte bu ilmin ve yakinin devamı murakabedir. Bu, Allah'ın ﷻ kendisi üzerinde gözetleyici olduğunu, kendisine baktığını ve sözünü dinlediğini, her vakitte, her anda, her nefeste, her göz kırpmasında ameline baktığını bilmesinin meyvesidir."[2].

1 Medaricu's Salikin, 2/209.
2 Medaricu's Salikin, 2/65.

BÖLÜM

EHLİ SÜNNET VE'L CEMAATİN BAZI USULLERİ

1-İmanın Üç Rüknü Vardır: Kalben inanmak, dille söylemek, vücut azalarıyla amel etmek. İtaatle artar, isyanla azalır.

2-Allah'ın isim ve sıfatlarına iman; ta'tilsiz, temsilsiz, tahrifsiz ve tekyifsiz olur.

3-Kur'an'da ve sahih sünnette gelen her şeye iman edip bunlara teslim olmak.

4-Şer'i naslara saygı gösterilmesi ve insanların görüşlerinin önünde tutulması.

5-Kitap ve sünnet naslarını, salih selefin anlayışı ile anlamak.

6-Müslüman'da iman ve masiyet, iman ile küçük şirk, küçük küfür bir arada bulunabilir. Ancak iman ve büyük küfür, büyük şirk bir arada olamaz.

7-Büyük günah işleyen kimse imanı ile mü'min, büyük günahı ile fasıktır. İmanı ölçüsünde dost edinilir, fıskı ölçüsünde kendisine düşmanlık edilir. Kendisiyle, büyük velayet olan İslam velayeti ise kalır.

8-Sahabelerin ﵃ hepsi adildir.

9-Allah Resulü'nün ﷺ Ehli Beyt'ini sevmek ve onları dost edinmek.

10-Peygamberler ﵈ dışında masum kimse yoktur.

11-Allah Resulü'nün ﷺ şahitlik ettikleri dışında hiçbir Müslüman'ın cennete ya da cehenneme gireceğine şahitlik etmeyiz. Muhsin kimse için (cenneti) umud eder, kötülük yapan için korkarız.

12-Müslümanların halifesine biat edilmesinin, iyilikte kendisini işitip itaat etmenin vucubiyeti. Elimizde Allah'tan bir delili olan açık bir küfrünü görmedikçe ona itaatten elimizi çekmeyiz.

13-Cihad kıyamet gününe kadar ister dindar ister günahkar olsun Müslüman imamın arkasında devam edecektir.

14-Allah'ın indirdiğinden başkasıyla hükmeden tağutları ve Allah düşmanlarını dost edinenleri tekfir etmek ve onlarla cihat etmek vaciptir.

15-Kafir ve mürtedlerin hapislerinde tutuklu olan Müslüman esirlerin kurtarılmasının vucubiyeti.

Allah'ın salat ve selamı peygamberimiz Muhammed'in, ehlinin ve tüm ashabının üzerine olsun.

İslam Devleti

Araştırmalar ve İncelemeler Heyeti

İÇİNDEKİLER

NOTLAR

NOTLAR

NOTLAR

AKİDENİN EN ÖNEMLİ BÖLÜMLERİ İLE İLGİLİ

FAYDALI NOTLAR

Hamd, âlemlerin Rabbi olan Allah'adır. Salat ve selam, Peygamberimiz Muhammed'e, ehline ve tüm ashabına, tabiine ve kıyamet gününe kadar onlara en güzel şekilde uyanlara olsun.

Ve sonra:

Dinin aslı, temeli ve esası Allah'a iman ve tağutu küfretmektir. İnsanın İslam yolunda disipline olması, gölgesinde gölgelenmesi, hükmünün rahatlığını yaşaması ancak dinin aslını bilmesi ve bununla amel etmesiyle mümkündür.

Dinin tamamının kendisi üzerine bina edildiği esası, özü ve aslı tevhiddir. İnsan tevhidi uygulayıp kendisini tevhidin zıddından temize çıkarıp uzaklaştırmadıkça iman sahih olmaz, amel de kabul edilmez.

Tevhid, Müslümanların izzetinin temeli, güçlerinin ve birliklerinin kaynağıdır. Zira (düşmana karşı) Allah'ın maiyeti, güzel desteği ve onunla (tevhidle) galip gelirler, Allah'ın kendilerini savunması, nüfuz sahibi kılması ve düşmana karşı zafer vermesiyle onurlandırılırlar.

Küfür ve nifak ehli, İslam ehlini, güçlerinin ve birliklerinin kaynağından uzaklaştırma gayesiyle dinin emarelerini ortadan kaldırmak, mefhumlarını tahrif etmek için çaba sarfetmiştir.

Dini tahrif etme ve Müslümanları (dinden) uzaklaştırma görevini tağut temsilcilerine verdiler. Dürüst âlimleri hapsedip ortadan kaldırarak hakkın sesini engellemede otoritelerini kullandılar. Sapıklığın, inançsal ve menhecî sapmanın yayılması yolunda münafıklar ve dalalet alimleriyle işbirliği yaptılar. Ta ki hakkın emareleri silindi. Bunun üzerine Allah, İslam Ümmeti'ne, dinini yenileyecek, akidesini yaşatacak, hakkı ortaya koyacak, cihad şiarını ikame edecek, küfür ve riddet ehline karşı savaşacak olanların gelmesini nasip etti. Onların, Allah'ın şeriatıyla hükmedecekleri, ortadan kaldırılan tevhid emarelerini tekrar yaşatacakları İslami hilafetini kurmalarını sağladı.

Bizler bugün Allah'ın lütfüyle bu mübarek hilafetin gölgesinde yaşıyoruz. Ve bu hilafetin kalıcı olması, devam etmesine gayret etme babından; dürüst, muvahhid, Allah'ın kendilerinin elleriyle bu ümmetin onur ve asaletini geri döndüreceği bir neslin yetişmesi için hakkı yaymamız ve ona davet etmemiz gerekliydi.

Şer'i muaskerler için hazırladığımız bu (kitap), dinin temelinin özetidir. Allah'tan bu çalışmayı, bizlere, genel olarak Müslümanlara, özellikle de mücahid kardeşlerimize faydalı kılmasını niyaz ederiz.